

POLARHUNDEN

Nr 1 2020

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

Malamuten Mackinaw Reaching for the Sky, Mikki. [Foto: Louis Liljedahl]

POLARHUNDEN

SPHK på Internet
<http://www.sphk.se>
ISSN 0282-1478

POLARHUNDEN är en medlemstidning för Svenska Polarhundklubben. Tidningen skall i första hand vara en informationskälla med rapportering om kommande och genomförda arrangemang och tävlingar i klubben. Tidningen skall också ge information om de polara spetshundraserna samt om hund och friluftsförhållanden i allmänhet. Tidningen utkommer med 5 nummer per år, någorlunda jämnt fördelade över året. Mars, juni, augusti, oktober och december. Tidningen distribueras till medlemmar i Sverige och övriga Norden, samt till djursjukhus och andra institutioner med hundanknytning.

Artiklar och bilder till POLARHUNDEN sänds till:

Mia Karacs, Billsjövägen 1, 777 93 Söderbärke
E-POST: polarhunden@gmail.com Tel: 072-398 65 34

Ansvarig utgivare: Anders Hörnlund, Sandbäcken 1. Torsö, 542 91 Torsö, 070-56 11 516
Redaktör & Formgivare: Mia Karacs. (se gråa rutan ovan)
Korrekturläsare: Helene Ouchterlony och Louis Liljedahl.
Tryckeri: Pipeline Nordic AB, Stockholm.

Annonspriser i POLARHUNDEN (för företag, kennlar m.m.)

	Helår (5 nr)	Ett nummer
Baksida, färg	10 000 kr	2 500 kr
Insidor av omslaget, färg	9 000 kr	2 250 kr
1/1 sida, s/v	8 000 kr	2 000 kr
1/2 sida, s/v	4 500 kr	1 125 kr
1/4 sida, s/v	3 000 kr	750 kr
Kennelannonser, s/v	400 kr (obs. kalenderår)	

För bokning, kontakta redaktör:
Mia Karacs (se gråa rutan ovan)

NYTT
Radannonser: 5 rader gratis för medlemmar, därefter 20 kr/rad

Medlemmar annonserar gratis under vinjetten MEDLEMSANNONSER i slutet av tidningen. Redaktionen mottager tacksamt material om polarhundar, friluftsliv och berättelser och resultat från aktiviteter m.m. som kan vara av intresse i POLARHUNDEN. Vi förbehåller oss rätten att sovra bland materialet samt att rätta och förkorta insända artiklar. Bilder emottages tacksamt. Fullständig bildtext inkl. fotografens namn skall bifogas. Alla bilder skall vara märkta med namn och adress samt medsänd ett färdigfrankerat returkuvert.

UTGIVNINGSDAGAR 2019:

Nummer 2:	Manusstopp 13 mars	Utkommer v. 18
Nummer 3:	Manusstopp 15 maj	Utkommer v. 27
Nummer 4:	Manusstopp 14 aug.	Utkommer v. 40
Nummer 5:	Manusstopp 30 okt	Utkommer v. 51
2021 Nummer 1:	Manusstopp 15 jan.	Utkommer v. 10

Medlemskap i Svenska Polarhundklubben:

Årsavgiften är 380 kr, familjemedlem 100 kr. Medlemskap erhåller Du genom att gå in på SPHK's hemsida under fliken "Bli medlem" och fyll i där. Ni får då medlemsnummer på en gång. Även adressändringar skall göras på detta sätt. Ditt distrikt avgörs av ditt postnummer. Detta är en regel som SPHK har bestämt.

Tänk på att byta adress i god tid då det tar flera veckor mellan att jag skickar medlemsadresser till Mia till att tidningen kommer. Frågor rörande medlemskap kontakta medlemsansvarige: Sara Mårtensson, sara_anna93@hotmail.com

SVENSKA POLARHUNDKLUBBEN

är den enda officiella rasklubben för de stora spetshundraserna, alaskan malamute, grönländshund, siberian husky och samojedhund. Klubben är medlem i Svenska Kennelklubben som specialklubb.

Svenska Polarhundklubbens målsättning är att kontinuerligt skapa goda förutsättningar för hunden, hundägaren och hundägandet genom att väcka intresse för och främja avel av mentalt och fysiskt sunda, bruksmässigt samt exteriört fullgoda rasrena polarhundar, att bevara och utveckla rasernas specifika egenskaper och verka för utveckling av praktiskt bruk av dessa raser som bl.a. draghundar, att informera och sprida kunskap om hundens beteende, dess fostran, utbildning och vård, att bevaka och arbeta med frågor som har ett allmänt intresse för hundägaren och hundägandet, att skapa och vidmakthålla goda relationer mellan omvärlden, hundägaren och hundägandet.

Klubben arrangerar också officiella utställningar med certrättigheter. Vi har idag cirka 1300 medlemmar.

Klubben är indelad i 6 distrikt: Övre Norra, Nedre Norra, Gävle-Dala, Mälardalen, Södra distriktet och Västra distriktet.

Svenska Polarhundklubbens styrelsefunktionärer

Ordförande:	Anders Hörnlund Sandbäcken 1. Torsö 542 91 Torsö	ordforande@sphk.se 070-561 15 16 Ingår i arbetsutskottet
Sekreterare:	Charlie Lundgren Vigelsjövägen 15C 761 51 Norrtälje	sekreterare@sphk.se 076-397 53 30 Ingår i arbetsutskottet
Vice ordförande	Petra Dalenklint	petra.dalenklint@gmail.com 070-273 75 42 Ingår i arbetsutskottet
Ekonomiansvarig	Catrin Paulsson Nygårdsvägen 114-0 231 91 Trelleborg	paulssonc@hotmail.com 070-834 96 84 Ingår i arbetsutskottet

Kontaktpersoner till distriktet:

Övre Norra:	Elisabeth Lönnberg	0911-100 91, 070-587 32 66
Nedre Norra:	Alf Hallén	070-216 75 88
Mälardalen:	Helene Larsson	070-377 44 56
Södra:	Ankie Laúrsen	0708-55 89 12
Västra:	Emma Månsson	073-421 97 11
Gävle Dala	Krister Mattsson	072-725 94 01

SPHK's rasklubbar - Sveriges enda officiella

Alaskan malamute:	Karina Andreasen Syrentorpsvägen 20 837 32 Järpen	070-09 33 26 ordforande.am@sphk.se
Grönländshund:	Helén Söderström Hedsvedjevägen 30 961 44 Boden	0921-651 31 076-14 65 131 ordforande.grl@sphk.se
Samojedhund:	Camilla Nyström Rosenlundsvägen 10 746 93 Bålsta	073-651 18 18
Siberian husky:	Ylva Malmberg Östra Syningevägen 106 761 91 Norrtälje	076-221 11 11 kennelsnowstreams@gmail.com

Tävlingsekreterare	Linda Almquist	snotrollens@telia.com 013-583 73
---------------------------	-----------------------	-------------------------------------

Utställningsekr.:	Anneli Jönsson	kennel@deejasome.se 073-083 22 16
--------------------------	-----------------------	--------------------------------------

POLARHUNDEN

Nr 1 2020

En besviken redaktör...

En medlemstidning är INGENTING utan in-skickat material från Er medlemmar. I klubben har vi 6 st distrikt och 4 st rasklubbar. Jag är fullt medveten om att ett av distrikten är vilande för tillfället men fortfarande har vi 9 st "klubbar" kvar. Av dessa NIO är det enbart TVÅ st som tyckte att de har någonting att berätta för sina medlemmar i Polarhunden.

I detta läge ser jag två orsaker. 1 är att man faktiskt inte HAR någonting att berätta. Det har inte hänt något, man har ingenting på gång och man vill inte upplysa sina medlemmar om något. SORGLIGT i så fall. Då undrar jag vad distriktet/rasklubben gör för sina medlemmar.

Orsak 2 är att man inte tycker att Polarhunden är viktig nog att prioritera för att hålla sina medlemmar ajour. Man har andra medier och andra sätt. SORGLIGT igen tycker jag. För i så fall måste vi börja fundera på om tidningen verkligen behövs/önskas.

I vilket fall sitter jag just nu som en mycket besviken redaktör för Polarhunden. Jag vet att tidningen uppskattas av medlemmarna men de som faktiskt ska se till att fylla tidningen bryr sig inte tillräckligt.

Jag är oerhört tacksam till Er som faktiskt skickar in material, både bilder och artiklar, stort tack till Er. Jag vet inte vad jag skulle fylla tidningen med utan ER!

Decenniets första nummer består nu, i brist på annat, av artiklar som tidigare har publicerats i Polarhunden!

Ha det bra, njut av åren och ..

GLÖM INTE KAMERAN

//Mia

Vissa kan vara lugna innan start.

[Foto: Camilla Eklund Engvall]

INNEHÅLL

Ledarskallet	4
Sammanställning av enkäten ...	5
SPHK's svar på enkäten	11
Nya medlemmar	14
SDSF-nytt	16
Intervju med ungdomar, Lukas Ramberg - C Eklund Engvall	18
Södra.....	20
Mälardalen.....	24
Gävle Dala	26
Övre Norra	26
Nedre Norra	27
Gamla myter... - L. Liljedahl	28
Marknadsföring... - E. Löfgren ...	40
Samojedhund	43
Alaskan malamute.....	43
Stuor-Irkes	44
Siberian husky.....	47
Grönländshund	47
"Favorit i repris"	
Med hundspann över vidderna ... - Wille	48
All Alaska Sweepstakes Race ... - I. Hjelm	56

Omslagsfoto: Ritza, som valp, springer och möter spannet när de kommer tillbaka från träning. Hon blir så glad när hon ser dem och springer glatt med dem sista biten. [Foto: Linda Almquist]

Hej! Årets första nummer

Det viktigaste för SPHK's medlemmar är att vi gemensamt alltid ska ha våra hundar i centrum. Det innebär att vi inom olika aktiviteter förenas runt våra hundar även om vi har olika uppfattning. Det kan vara olika uppfattningar om arbetsprover/meritering, typ av hund eller utställning. Detta är frågor som väcker känslor men någonstans måste vi enas runt den ras vi jobbar med.

Problem som inte är acceptabelt inom SPHK!

Det mest allvarliga och tråkigaste av allt i enkät som följer är att "några" anser att det är dålig stämning på tävlingsområdet. Tyvärr är jag inte förvånad!

Det finns inte en enda medlem som har rätt att skapa dålig stämning vid tävlingar eller träffar. Det ska inte ens spela någon roll vilken typ av hund vi har eller om man har en eller flera hundar. Nya som gamla medlemmar ska alltid känna sig välkomna, det finns inga undantag för detta.

Det får inte förekomma inom SPHK att medlemmar känner sig ovälkomna. Detta gäller även rasklubbar, träffar och utställningar.

"om inte min uppfödare varit på träffen hade jag varit ensam, ingen presenterade sig eller brydde sig om mig!" Detta är något att fundera över – hur vi vill ha det?

Som medlem är man en representant för sin förening, därför ska man uppträda med stor ödmjukhet och respekt inför andra. Vi har alla varit nybörjare med behov av hjälp.

Anders Hörnlund
Ordförande SPHK

Sammanställning enkäten att tävla med din polarhund

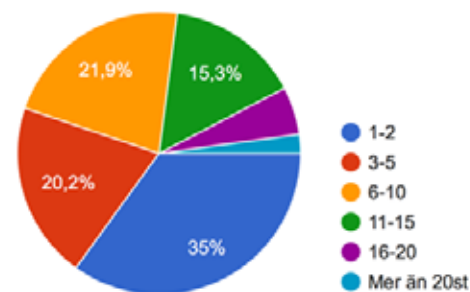
1. Vart bor du?

Vi delade upp Sverige i 4 delar från söder till norr och fick följande indelning.

- 1 Ystad-Jönköping 36 st
- 2 Jönköping-Gävle 66 st
- 3 Gävle- Skellefteå 40 st
- 4 Skellefteå-Treriksroset 13 st
- 5 Utland 2 st Finland, 2 st Norge, 1 st Holland, 1 st Danmark

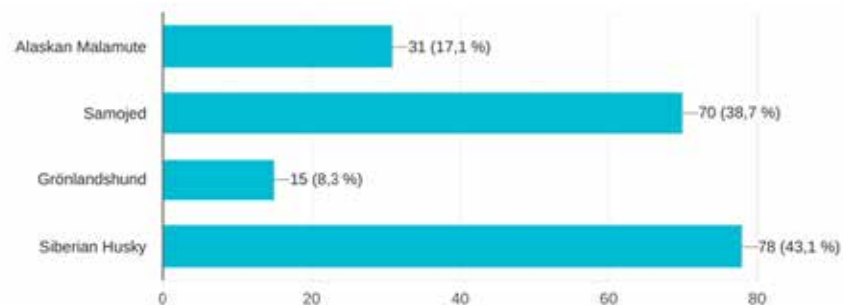
Sammanfattning: De som svarat på enkäten bor till största del söder om Gävle och har då barmark större del av året.

2. Hur många hundar har du idag? 183 svar

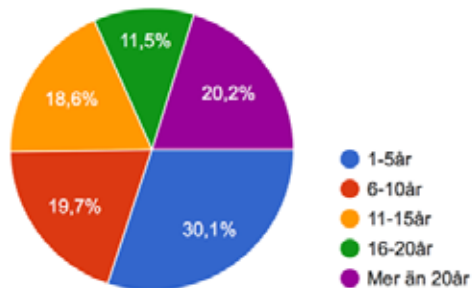
Sammanfattning: De flesta polarhundsägare äger vanligtvis några få hundar färre än 2. Men 3-10 hundar är vanligt. Några få har större ägande antal. Vilket verkar ganska rimligt då de flesta bor söder om Gävle och har mestadels barmark under året är det sällan människor med många hundar kan vi tänka oss.

3. Vilka raser har du?

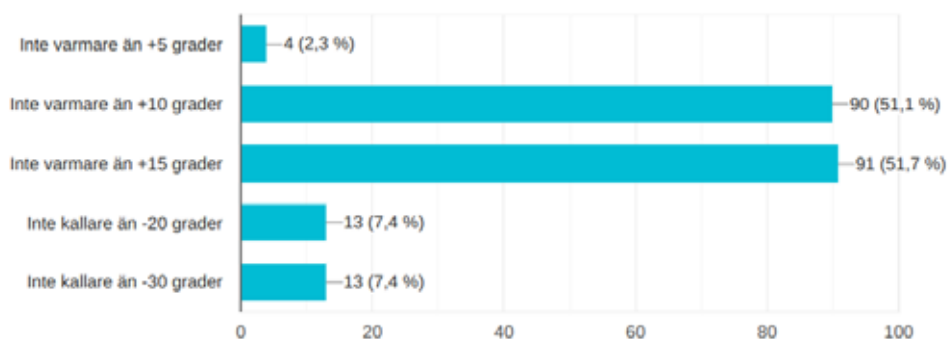
Sammanfattning: Man kan tydligt se att Siberian Husky 43% och Samojed 38% dominerar inom de polara raserna. Men slår man samman de hundar som i dag räknas som B klass så är de hela 64% alltså fler än siberian husky som räknas som C klass. Hur änge har du hållit på med polarhundar? 183 svar

4. Hur länge har du hållit på med polarhundar? 183 svar

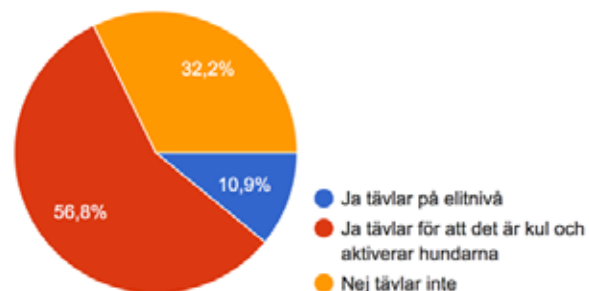
Sammanfattning: Svaren visar tydligt att flertalet drygt 30% är relativt nya ägare och då kanske inte ens hunnit komma i kontakt med dragträning och tävling. 20% är ägare med erfarenhet sedan mer än 20 år. Så alltså har vi i enkätens svar flest fåhundsägare som de flesta bor i södra delarna av Sverige.

5. I vilka temperaturer undviker du träning/tävling med dina hundar? 176 svar

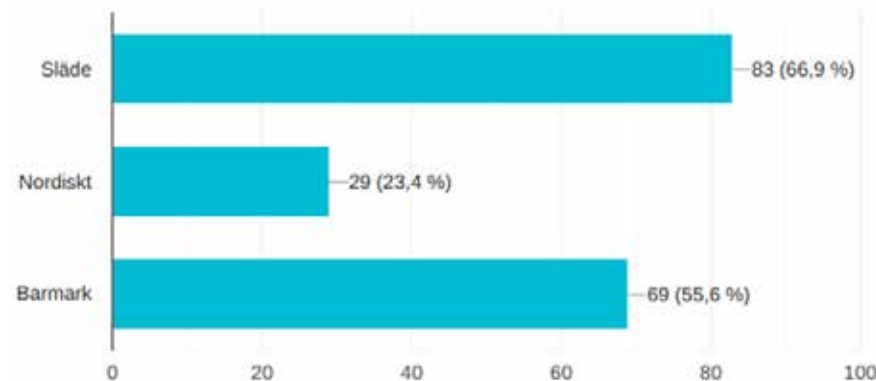
Sammanfattning: Svaren visar tydligt att polarhundsägaren är försiktig med värmen vilket troligtvis talar för att det inte är fler starter på barmark. Då lika många ca 50% lägger gränsen vid +10 grader som +15 grader så kan vi ställa det mot den säsong som barmarkstävlingarna i regel arrangeras och kan då se kopplingen till få starter. Fortfarande i södra Sverige är det vanligt att temperaturen dagtid lätt kommer upp runt 15 grader både tidigt på våren och in på sen höst.

6. Tävlrar du i drag? 183 svar

Sammanfattning: Endast ett fåtal 10% tävlar på elitnivå medan det är roligt att se att nästan 68% aktiverar sina hundar med att tävla och att de polara raser får utföra det arbete som de är avlade för.

7. När du tävlar, vad tävlar du då? 124 svar

Sammanfattning: 68% svarar att de tävlar aktivt. Skillnaden mellan barmark 56% och släde 67% är inte så stor vilket borde kunna vara ett underlag för att locka ut fler på barmark. Då släde oftast innebär spann så borde detta vara de som håller fler hundar. Möjligheten för de med färre hundar borde således vara enklare på barmark.

8. Vilken distans tävlar du?

Ca 62% har svarat på denna fråga. Av svaren framgår att övervägande tävlar på längre sträckor såsom medeldistans eller på barmark. Fördelningen mellan de som tävlar sprint och långdistans har bara marginell skillnad. Barmark uppges som 3-10 km. Resterande uppges att de endast kör för meritering på sin ras 10-30 km.

Barmark 26%
 Medeldistans 26%
 Sprint 12%
 Långdistans 17%
 Meritering 19%

9. Om du INTE tävlar barmark, motivera gärna varför.

Sammanfattning: 30% har svarat på denna fråga och det går att konstatera att säsongen och det varma klimatet är det största skälet till att många avstår att tävla på barmark.

Ett annat argument är att de polara raserna är för nordiskt klimat och ska gå på snö. Frågan är hur länge till vi kommer ha detta nordiska klimat i vårt land. I denna enkät så visar det att de flesta bor i mellersta/södra Sverige så frågan är hur denna ekvation med rådande klimatförändringar blir att förhålla sig till i framtiden.

De i norr tycker att det anordnas för få barmarkstävlingar där och har därför för långt att åka. Olycksrisken på framför allt hundar då farten ökar på barmark är ett annat argument och att de polara hundarna ofta får starta sent på dagen vilket oroar för hundarnas välbefinnande.

Många anser att det är för kort sträcka på barmark, för lätta vikter och att möjligheten till meritering inte finns. En åsikt är också att de inte vill tävla mot de "snabbare" raserna i B-klassen utan skulle vilja tävla på mer lika villkor mot samma raser och förespråkar RNB.

En tanke är, skulle en RNB-klass kunna öppna upp för ovan önskemål såsom: Längre sträckor, vikter på fordon, lägga klassen tidigare på dagen och tävla i mer jämn konkurrens?

Något av de tråkiga som framgår är att några anser att det är dålig stämning, och att tävlingsområden ofta inte tillämpar sig för de som har med sig många hundar. Det är något vi inom draghundsporten måste se till att ändra på, alla ska känna sig välkomna för det uppmuntrar tävlande.

10. Om du INTE tävlar på snö, motivera gärna varför.

Sammanfattning: Av de som svarat på denna fråga kan det enkelt sammanfattas med att det är för långt att köra till snötävlingar och det finns helt enkelt inte möjlighet att träna på snö.

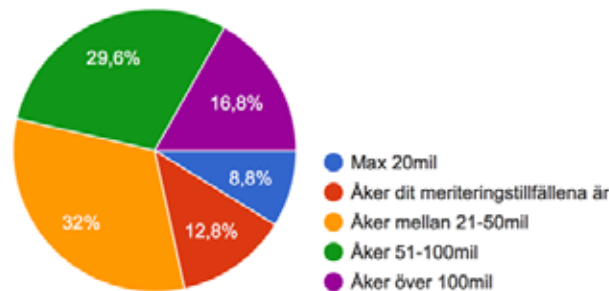
11. Åker du mest på meriterande tävlingar eller tävlingar i allmänhet? 123 svar.

Sammanfattning: Tolkningen på denna fråga blev något oklar har vi insett efteråt vid sammanställningen, då man kan ha svarat "Åker på olika tävlingar" vilket är egentligen en sammanfattning av de andra 2 svaren.

Ca 27% svarade att de åker på meriterande tävlingar mestadels och 17% svarade att de på vintern meriterar och på hösten/våren åker på barmarkstävlingar.

12. Hur långt kan du tänka dig att åka för en tävling? 125 svar.

Sammanfattning: Här syns att de flesta kan tänka sig att åka relativt långt för tävling, vilket då förundrar när ett flertal på tidigare fråga svarat att det ofta är för långt till tävling. Hela 32% kan dock tänka sig att köra 50 mil och nästan 30% upp till 100 mil vilket är en sträcka motsvarande ca halva Sverige.

13. Om du aldrig tävlar förklara gärna varför?

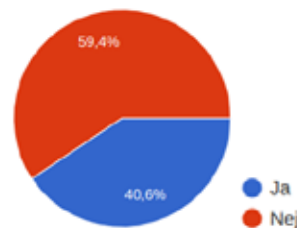
Många svarar att de inte har lust, tappat sugen med dagens meriteringar, har för långt till tillfällena eller att de inte har kommit dit ännu. Vilket vi tolkar som att det är en stor andel av fähundsägarna som svarat att de inte kommit dit ännu. Kopplat till motiveringen på varför man inte tävlar barmark att det berodde på den dåliga stämningen på tävlingsplatsen blir ännu mera högaktuellt att vi ändrar på detta och får en bättre och mer lockande stämning för nya tävlanden som gamla som backat. Några tränar för att köra fjällturer och ingen tävling alls. En del av motiveringarna har berott på hälsomässiga skäl.

14. Vad skulle kunna få dig att vilja börja tävla?

Som svar på denna fråga var det flera som ansåg att nuvarande meriteringar var felaktiga, det var liksom ingen mening att åka och inte få något. Väldigt många ville också ha träningsstävlingar, nybörjar stöd av erfarna och träningskompisar för att lockas ut på tävlingar. Samt enkla sammankomster, mindre tävlingar, nybörjarkurser.

15. Om klasserna A, B och C skulle göras om så att det blev en RNB-grupp med bara samojed, grönländshund och alaskan malamute, skulle det öka ditt intresse att tävla på barmark? 175 svar

Sammanfattning: De flesta svarade att en RNB grupp inte skulle öka deras intresse för att tävla på barmark. 71/175 svarade ja det skulle öka deras intresse av att åka på barmarkstävlingar. Motiveringarna visade på en stor variation lika många svarade att förslaget var bra som svarade att det inte var bra av olika anledningar. Många goda reflektioner i att det dels kan öka antalet startande men också att fler klasser ger mindre konkurrens och vissa tyckte att då måste man dela in B gruppen helt eftersom taxar inte har en chans mot tex malinois.

16. Tankar och ideér om att öka antalet polara raser på tävling

Svar:

- Prispremiering som är bättre än nu för de polara hundarna mer likt de som premieras i A. Syftar på RFs medalj för snabbaste i klassen.
- Bättre förplanering att meriteringar och tävlingar kommer ut i god tid så förarna kan planera in sin kommande säsong, söka ledigt mm.
- Önska längräddningar på barmark.
- Större chans att lyckas på meriteringar.
- Att man ska förändra stämningen kring meriteringar och göra de med mer glädje, ta bort kravet att alla måste meritera.
- Meritering med dogscooter en hund för mängden fåhundsägare är så stort.
- Skilja på färdig meriterade hundar och de ska gå för meritering så inte champi-
ons alltid ska mätas emot.
- Kanske lite ödmjukhet inom klubben och försöka värna om nya medlemmar istället för att motarbeta.
- Prova på dagar, nybörjarträffar.
- Uppvisning av sporten i samband med utställningar och dylikt.
- Fler mindre tävlingar på lokal nivå så att nybörjare vågar testa.
- Vara mer öppna mellan erfarna och nybörjare, att erfarna agerar lite mentor till nybörjare.
- Fler små endagars tävlingar.
- Kurs för hur man förbereder sig för tävling. Grönt kort kurs finns redan.
- Ta ansvar för djurvälståndet och sänk max tillåtna temperatur.
- Sluta lägga spannklasserna mitt på dagen då det är som varmast.

Sammanfattning:

Det var en hel del tänkvärda åsikter och tips.

SPHK's svar på enkäten ”Att tävla med polarhundar”

Svenska Polarhundklubben (SPHK) är en mycket komplex organisation som är svår att förstå. Många medlemmar förstår inte att rasklubbar och distrikt har olika uppdrag samtidigt som båda ligger under SPHK. Det andra problemet är att medlemmar och en del förtroendevalda är ointresserade av att vilja förstå verksamheten. Därför uppstår ofta frågor där svar redan finns hos rasklubbar eller distrikt.

SPHK är en specialklubb under SKK med huvudansvar för de fyra registrerade polarhundraserna. Rasklubbar har ett rasansvar med huvudsyfte att bland annat bevara rasernas förmåga som slädhund/draghund där rasstandarderna utgör grunden.

Distrikten tillhör SPHK med sina verksamhetsstadgar och i enlighet med rasklubbar-
nas stadgar ska bevara rasernas förmåga, men med den skillnaden att distrikten står för aktiviteterna för alla fyra raserna. Tanken med distriktens fördelning i landet är att verksamheter ska finnas nära medlemmarna och då med uppgift att arrangera aktiviteter som tävlingar på snö eller barmark, meriteringstillfällen och enklare träffar.

Distrikten **kan** vara medlemmar i Svenska Draghundsportförbundet (SDSF). Genom distrikten har medlemmar möjligheten att delta i grönakortutbildning, lösa licens för att kunna tävla eller delta vid meriteringstillfällen.

I enkäten framgick det att ”*Väldigt många ville också ha träningstävlingar, nybörjarstöd av erfarna och träningskompisar för att lockas ut på tävlingar. Samt enkla sammankomster, mindre tävlingar, nybörjarkurser*”.

Detta är önskemål som gott och väl faller inom ramen för distriktens verksamhet. Distrikten kan t.o.m. söka verksamhetsbidrag av SPHK C för aktiviteter. Detta skulle också få medlemmar att känna sig välkomna. Öppna enkla träffar är viktigt då det skulle ge en ökad förståelse för varandras raser.

Detta utesluter inte att rasklubbar kan arrangera träffar med aktiviteter.

Tävling

Som det påpekats i enkäten är våra polarhundar historiskt sett slädhundar/draghundar. Samtidigt lever vi i en värld där barmarkstävlingar med bland annat kickbike är på stark frammarsch. Barmark en tävlingsform som är lätt tillgänglig, man klarar sig med få hundar och kostnaderna kan hållas på en ”rimlig” nivå. Det kan också ses som en inkörsport för nya medlemmar.

Det är upp till varje distrikt om de vill arrangera barmarkstävlingar och vilka grenar som ska ingå. Som medlemmar i distriktet kan ni föreslå träningsträffar eller tävlingar, ni kan även ta ett eget initiativ och själva arrangera en enkel träff.

RNB: ”*En åsikt är också att de inte vill tävla mot de ”snabbare” raserna i B-klassen utan skulle vilja tävla på mer lika villkor mot samma raser och förespråkar RNB*”.

RNB står för ”Registered Nordic Breed” (RNB) dvs registrerade polarhundar anslutna till FCI. Inom RNB tävlar deltagarna i 2 kategorier.

Kategori 1 omfattar: ”all sleddog breeds”

Kategori 2 omfattar: alaskan malamute, grönlandshund och samojedhund. Kategorin separerar inte B-hundarna.

World sleddog association (WSA) är en organisation som står bakom mästerskap och arrangemang där endast (RNB) registrerade polarhundar får delta. WSA's tävlingsregler skiljer sig marginellt från ”International Federation of Sleddog sport” (IFSS) regler. SPHK är medlem i WSA.

Inom IFSS-mästerskap finns RNB-kategorier enligt RNB 1 och RNB 2. Det betyder att begreppet redan finns i deras tävlingsregler. Svenska Draghundsportförbundet (SDSF) är medlem i IFSS. För att förstå uppdelning och vad som krävs för att dela in i olika klasser bör ni läsa SDSF's regler och tilläggsregler. I juni 2020 kommer WSA som en egen RNB-organisation ingå under IFSS ”paraply” på försök under 2 år.

Det finns önskemål och tankar om längre sträckor, tyngre fordon och möjligheten att tävla i jämnare konkurrens. Det har även framförts önskemål om att sänka temperaturer o.s.v. Dessa önskemål är en fråga för distriktet att diskutera med SDSF. Detta är olika frågor som distriktet gemensamt kan motionera om vid SDSF's stämma.

Meritering

Grunden för meritering är att prova våra hundar mot rasstandarden. Viktigt och svårt att förstå är också att meriteringsreglerna alltid står över SDSF's tävlingsregler, även fast SPHK använder sig av SDSF's tävlingsregler. Om en annan arrangör än SPHK står för tävlingen kan de säga nej till meritering om de inte vill anpassa kraven efter SPHK's regelverk

När det gäller meritering på barmark hävdar 3 av de polara raserna bestämt och med all rätt att raserna är slädhundar/draghundar och ska endast genomföra meriteringar/arbetsprov på snö. Som det ser ut i dag är det endast rasklubben för samojed som kan erbjuda meritering på barmark.

Det är respektive rasklubb som beslutar om vilka arrangemang och hur många tillfällen som ska vara meriterande. Den beslutar även om vilka sträckor och grenar som ska gälla. Flera rasklubbar har egna meriteringstillfällen. Rasklubbarna kan/bör också använd sig av andra arrangörer som distrikt eller klubbar anslutna till SDSF.

”Bättre förplanering att meriteringar och tävlingar kommer ut i god tid så förarna kan planera in sin kommande säsong”.

Rasklubbar och distrikt har alltid haft som uppgift att komma in till SPHK C med förslag till den 1 augusti. Syftet är att SPHK under arbetshelgen ska kunna samordna tillfällena. Trots påstötning har tyvärr vare sig rasklubbar eller distrikt lyckats hålla detta.

När det gäller meriteringsregler finns det alltid synpunkter, en del är bra andra mindre bra. Samtliga rasklubbar har på olika sätt bett sina medlemmar om synpunkter på de nya reviderade meriteringsreglerna som det arbetas på. Alla medlemmar i rasklubbar och distrikt har var och en sin fulla rätt att yttra sig över reglerna, antingen genom enkät eller att de på eget initiativ kontaktat rasklubben. Synpunkter kan och ska diskuteras på rasklubbarnas och distriktens årsmöten. Därför är det viktigt att ni som medlemmar deltar.

”Större chans att lyckas på meriteringar”

När ni köper en arbetande hund är det bra att skaffa sig raskännedom. För att klara en meritering måste ni som ägare av arbetande hundar träna. Meritering i sig är inget självändamål. Meriteringar är och ska vara en avelsutvärdering. Det ska vara en utvärdering som ger er en bekräftelse på om ni bör eller ska använda er hund i avel.

”Ta bort kravet att alla måste meritera”.

Kravet kom till eftersom medlemmar av strategiska skäl väntade med att anmäla sig för att se vilka förare/spann som kom till meriteringstillfället. De ville inte delta om de inte visste ifall de skulle klara det eller inte. Flera meriteringstillfällen bygger på konkurrens och då krävs det att alla deltar för att ett tillfälle ska tillgodoräknas. Därför kan vi inte heller göra skillnad på färdigmeriterade hundar och hundar som inte är meriterade. Konkurrens är ett sätt att hålla hög kvalitet på våra registrerade polarhundar.

*Anders Hörnlund
Ordförande SPHK*

Svar till historiks slede

Jeg vil få lov til å komme med noen korreksjoner angående dette innlegg.

Jeg husker ikke at Ingvar kjøpte sleden av Harris.

Harris sin kennel var aldri i Alaska, men i Upper State New York

Ingvar var nok den mest framgangsrike hundekjører i Sverige, men ikke i Norden.

I Norge var der flere som kjørte bedre enn Ingvar.

God Jul til deg!

Christen

Svenska Polarhundklubben, SPHK

hälsar våra nya medlemmar

VARMT VÄLKOMNA

Övre Norra

Lisa Svanberg, Boden, Miia Murtoniemi, Haparanda, Luna Pettersson, Råneå, Piia Rantala, Haparanda, Anders Hertzberg, Boden

Nedre Norra

Joanna Gustafsson, Östersund, Joakim Rydkvist, Docksta, Johannes Håkansson, Mörsil, Jonna Linder, Järpen, Jessica Nääs, Lit, Lisa Lindblom, Brunflo, Rene Kuhls Opperman, Lavsjö, Nicole Opperman, Lavsjö, Beatrice Johansson, Åre, Fredrik Lind, Svenstavik

Gävle Dala

Eva-Lotta Monie, Hedemora, Martina Nyström, Sandviken, Daniel Brogedahl, Krylbo, Sandra Johansson, Falun, Jonas Persson, Orsa, Gunilla Haglund Wikström, Färila

Mälardalen

Ailine Alarcon Gonzalez, Brandbergen, Melinda Karlsson, Hölö, Serena Hasselblad, Gyttopp, Ola Bäckman, Gnesta, Linn Snöstorm, Farsta, Fredrik Uppman, Farsta, Erika Selander Liden, Eskilstuna, Emeli Sundberg, Skärplinge, Karin Löfroth, Stockholm, Maha Al-Azzawi, Västerås, Jessica Lorin, Östhammar, Johan Lorin, Östhammar, Dorothea Ledinek, Uppsala

Västra

Natalie Eklind, Floby, Sara Fjällglim, Västra Frölunda, Maria Hessfelt, Kungälv

Södra

Annelie Karlsson, Falkenberg, Alexandra Grue, Vellinge, Christoffer Jonsson, Eksjö, Madeleine Svensson, Munka-Ljungby, Morten Mirsk, Kågeröd, Johan Martinsson, Ängelholm, Miranda Bohlin, Malmö, Rebecka Kenne, Växjö, Fredrika Haugen, Åstorp, Gabriel Mamaschi, Grimeton, Kaisa Hjertberg, Limhamn

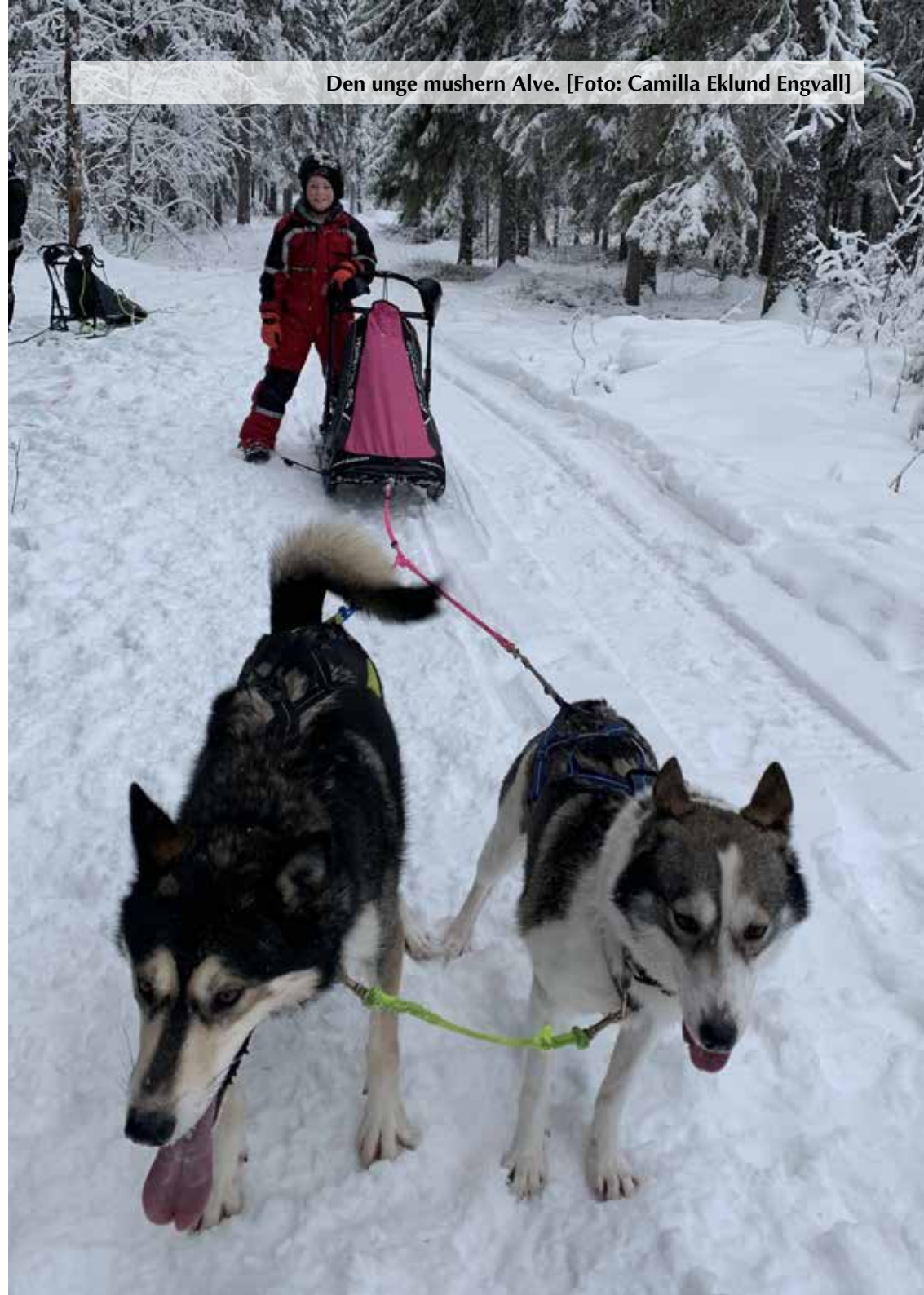
Ansluten till Svenska Kennelklubben

Du som vill bli medlem i SPHK gör så här:

Gå in på SPHK's sida och titta under "bli medlem" och gör detta online. Snabbaste och enklaste sättet. Din distriktstillhörighet styrs av ditt postnummer. Glöm inte att ändra din adress i god tid om Ni flyttar och gör detta online här: <https://www.skk.se/sv/medlem/Andra-dina-kontaktuppgifter/>

Sara Mårtensson/Medlemsansvarig SPHK
Vid frågor så mejla till medlem@sphk.se

Den unge mushern Alve. [Foto: Camilla Eklund Engvall]

Bidrag att söka för distrikten

SM startande ungdom 7-25år

Alla föreningar har även möjlighet att söka ett bidrag från SDSF för att motivera sina ungdomar att starta på SM. Bidraget gäller alla stilar (barmark, nordiskt och släde) och är på 1000 kr/start/ungdom upp t.o.m. 25 år. Bidrag för genomförd SM-start ansöks efter genomförd tävling. Ansökan görs via mail till sdsf@draghundsport.se. I ansökan berättar ni vilka som startat samt vad bidraget kommer att användas till. Bidraget är tänkt som ett stimulansstöd för att öka antalet deltagare på SM och kan användas som t.ex. bidrag till startavgift, resa, logi m.m.

<https://draghundsport.se/sv/89>

LOK-stöd

Bygger på bidrag som kan ges från SDSF till föreningar, ju fler föreningar som söker LOK-stöd desto mer pengar får SDSF från RF för att dela ut i form av bidrag till sina föreningar som är medlemmar i SDSF. LOK-stöd är riktat mot aktiviteter som görs för barn/ungdomar 7-25år och det ges mer i bidrag om aktiviteter görs för handikappade ungdomar (handikappad kan vara ADHD, språkstörning, grava synfel, ryggmärgsbräck m.m.).

Arrangemangsbidrag

Arrangemangsbidrag delas ut brett för att göra draghundsporten känd, samt för att få till fler arrangemang.

När man söker arrangemangsbidrag vill vi ha budget och en liten skrivelse där man berättar om arrangemanget och vad man tänkt att ha bidraget till. Bidragets storlek baseras på budgeten ni skickar in.

När arrangemanget är avslutat så skickar man in en redogörelse på hur det gått. Är det en tävling skall alla resultat vara inskickade i rätt format, först då betalas bidraget ut.

Fyll i och maila sedan in denna [blankett](#) till hans.pettersson@draghundsport.se

Kan t.ex. vara att söka för ett arrangemang som "prova på-aktivitet" där man då beskriver att arrangemanget är till för att få fler aktiva inom sportens bredd.

<https://draghundsport.se/sv/15>

Idrottslyftet

Handlar om bidrag att få för att utveckla verksamheten så att barn och ungdomar i åldern 7-25år ska idrotta i en förening. Finns massor av saker att göra för barn och ungdomar som genererar massor av pengar.

Till exempel har föreningen Lag 42 Team Sollefteå med en adjungerande ungdom i styrelsen. Vi har ordnat med prova på aktiviteter både barmark och släde/nordiskt, barn/ungdomar får vara med och lära sig sporten m.m.

Föreningen Lag 42 Team Sollefteå har fått bidrag i idrottslyftet närmare 50 000kr under två år.

<https://draghundsport.se/sv/92>

Juhani Ahokas Löfgren med några av familjens siberian huskys: Wild Tribe's Funi ("Leia"), Takoda C'Fats Domino ("Dante") och Wild Tribe's Rejsa. [Foto: Erik Löfgren]

Intervju med Lukas Ramberg, 11 år

Lukas berättar att han har hållit på med draghundar i tre år och att han kör scooter på barmark och släde med två siberian husky på vintern. Han tränar och myser med hundarna på fritiden.

På frågan hur Lukas började köra med draghundar berättar han att det var när hans mamma började arbeta på hästgården Sättersbo. Han följde med dit och träffade där draghundsföraren Micke Eriksson som lärde honom köra med sina siberian huskies. Lukas fick följa med Micke till hans stuga i Hällesjö i Jämtland där de körde med hundarna och sedan var intresset väckt!

Efter att ha fått provköra med Mickes siberian huskies visste Lukas att det var draghundar han ville hålla på med. En tid senare kom siberian husky-valpen Mickes Siberian Race Akus "Gus" in i familjen och det är med denna hund Lukas tävlar med numera.

Ett positivt minne Lukas har är från barmarks-SM i Gävle i höstas.

- Ett positivt minne är såklart från i höstas när jag vann barmarks-SM 2019 i klassen DS1K. Klart det var roligt att få vinna ett SM!

Lukas tips till nybörjare:

"Hjälp hunden och håll dig på cykeln!"

Vad tycker du man ska tänka på när man ska välja hund?

"Välj en hund som är ganska bra på att lyssna och är den inte det får man lära den det. Man ska mest tänka på att välja en hund som har bra kontakt med dig."

Mycket kloka ord från denna unge man som vi lär få se mer av på tävlingar framöver med sin Gus.

*Skribent Camilla Eklund Engvall,
foto Erik Löfgren.*

Lukas tips till nybörjare:
"Hjälp hunden och håll dig
på cykeln!"

Södra

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.sphk.se/sodra

Ordförande

Ankie Laürsen, 070-855 89 12
ordforande.s@sphk.se

Vice Ordförande/Sekreterare

Gerda Nihlén Pettersson, 072-394 41 20
sekreterare.s@sphk.se

Kassör

Cecilia Almén, 076-345 69 30
l_cecilia_a@hotmail.com

Ledamöter

Sofie Blomberg Rydberg,
sofies_knott@hotmail.com

Niklas Strumbecker, 076-878 69 33
niklas.strumbecker@gmail.com

Suppleanter

Richard Pettersson, 072-733 61 10
rille_12@hotmail.com

Nikola Damjanov,

wolfvshunderi@gmail.com

Aktivitetskommitté/Ungdom

Cecilia Almén (sammanh)
Birgitta Jöneros
Niklas Strumbecker-Ungdomsansvarig

Utställningskommitté

Cecilia Almén, 0763-45 69 30 (sammanh)
Marita Pettersson
Carina Cansund

Tävlingskommitté

Niklas Strumbecker, (sammanh)
Sverker Björk
Andreas Frisk
Rickard Pettersson

Valberedning

Christina Bjerstedt-Ohlsson, (Sammanh.)
christina@swedsams.se
Catrin Paulsson
Marcus Christensen

Kallelse till Årsmöte 2020 för SPHK Södra.

Lördagen den 25 April 2020 ca. kl. 17

i samband med SPHK Södras
utställning i Vaggeryd.

Mötet kommer att hållas i lokalen på
utställningsområdet.

På dagordningen ordinarie
årsmöteshandlingar.

Motioner skickas skriftligen och
underskrivna samt vara styrelsens
sekreterare tillhanda senast 4 veckor
före årsmötet d.v.s. 2020-03-25.

Alla handlingar finns tillgängliga hos
sekreteraren från samma datum.

Välkomna önskar styrelsen!

För handlingar kontakta
Södras Sekreterare
Gerda Nihlén Pettersson
Döshultsvägen 453
263 65 Viken
sekreterare.s@sphk.se

Nässjö Arctic Race

På grund av klimatförändringarna så
tvingas vi inse att det inte kommer att
vara genomförbart med en snötävling
i södra Sverige! Det är djupt beklagligt
men inget som vi kan göra något åt, så
därför kommer denna tävling att ligga
vilande tills väderförhållandena är
bättre lämpade för en snötävling!

[Foto: Emma Marklund]

SPHK Södra inbjuder till officiell utställning för renrasiga polarhundar

Lördag den 25 april 2020
Plats: Vaggeryds friluftsgård

Domare

Gunilla Skallman - Siberian husky

Eva Borg-Liljekvist - Alaskan malamute, grönländshund, samojedhund

*** Med reservation för ev. domarändringar ***

Anmälan

Via SKK's internetanmälan <http://kennet.skk.se/anmalan/>

Anmälningsavgifter	Gäller t.o.m torsd 2/4	3/4 – 9/4 kl.12.00
Valpklass, 4-6 mån, 6-9 mån	200 kr	300 kr
Juniorklass, 9-18 mån	380 kr	480 kr
Unghundsklass, 15-24 mån	380 kr	480 kr
Bruksklass, 15 mån o äldre	380 kr	480 kr
Öppenklass, 15 mån o äldre	380 kr	480 kr
Championklass, 15 mån o äldre	380 kr	480 kr
Veteranklass, 8-10 år	200 kr	300 kr
Veteranklass, över 10 år	GRATIS	GRATIS
Barn med hund	50 kr	Anmäls och betalas på plats
Parklass	50 kr	Anmäls och betalas på plats

Flerhundsrabatt

Gäller endast officiella klasser, d.v.s gäller ej valpar och veteraner. Gäller endast t.o.m torsdag 2/4. Efter 2 fullbetalande hundar i officiell klass reduceras priset till 200 kr per hund, vid anmälan av samma ägare.

Sista anmälnings- och betalningsdag är torsdagen den 9 april.

Alla anmälningar är bindande!

Efteranmälan via SKK t.o.m. 9 april och i mån av plats!

Veteraner över 10 år, anmäls via mail till carina.cansund@telia.com.

Flerhundsrabatt, anmäl alla hundar via internetanmälan och mejla därefter till vår kassör Cecilia Almén, kassor.s@sphk.se, bifoga kvitto på anmälda hundar samt kontouppgifter så betalar vi tillbaka.

OBS!

Hund, vars ägare är bosatta i Sverige skall vara registrerade i SKK. Obligatoriskt medlemskap i SPHK i officiella klasser enligt SKK's regelverk.

Medtag giltigt medlemskort i SPHK till utställningen. Gäller ej valpklass som är inofficiell.

För utlandsägd hund måste kopia av stamtavlan mailas till carina.cansund@telia.com, för registrering hos SKK och sen anmälas via internet, så vänta inte till sista dagen.

Upplysningar

Carina Cansund 073- 036 16 55 carina.cansund@telia.com

Cecilia Almén 0763 - 45 69 30 kassor.s@sphk.se

Varmt välkomna!

Takoda C'Fats Domino ("Dante"). [Foto och ägare: Erik Löfgren]

Mälardalen

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

<http://malardalen.sphk.se>

Ordförande

Helene Larsson, 070-377 44 56
Viksundsvägen 31, 179 96 Svartsjö
helene@plogens.se

Vice ordförande

Johanna Lekhammar, 076 - 877 34 61
Nickbo 284, 744 95 Vittinge
geminaarts@gmail.com

Sekreterare

Jeanette Engström Edlund,
073 - 533 81 60
Åvinge Kvarn 11, 147 91 Grödinge
Sekreterare.m@sphk.se

Kassör

Helene Werner, 070-412 06 83
Vretbostigen 6, 635 09 Eskilstuna
sphkmalardalen@gmail.se

Ledamot

Mikael Olander, 070 - 831 04 92
Ålvkvarnsvägen 2, 197 93 Bro
Mickey.olander@speedmail.se

Göran Anderson, 070 - 687 81 39
Hjälstavägen 8, 749 62 Örsundsbrö
brian@gbos.se

Suppleant

Gun Andersson, 070 - 726 61 84
Stenibgebacken 2, 762 95 Rimbo
samojed@elia.com

Revisorer

Tomas Dal
Susanne Dal

Revisorssuppleanter

Helene Ochterlony
Frank Ochterlony

Valberedningen

Eva Ohlsson, (sammank) 070 - 536 80 17
Ann Engström, 070 - 118 73 10

Ivrig "Ace". [Foto: Camilla Eklund Engvall]

Kallelse till Årsmöte 2020 för SPHK Mälardalen

Söndagen 5 april 2019 klockan 14.00
på Hjälsta bygdegård i Örsundsbro

Motioner skickas skriftligen och underskrivna
samt vara styrelsens sekreterare tillhanda
senast 4 veckor före årsmötet dvs 2019-03-08.

Motionerna skickas till:
Jeanette Engström Edlund
Åvinge Kvarn 11
147 91 Grödinge

Varmt välkomna önskar Styrelsen Mälardalen

SPHK Mälardalen inbjuder till officiell utställning torsdag den 21 maj 2020 i Ånnaboda

Domare

Karsten Grønås dömer siberian husky

vakant dömer samojedhund, grönländshund och alaskan malamute

Håll utkik på hemsidan samt fb
Med reservation för ev. domarändringar

Anmälan

Via SKK's internetanmälan, <https://hundar.skk.se/internetanmalan>
Per post/mail: Använd SKK's blankett "Tävlingsanmälan" (finns att hämta på
www.skk.se) skicka den per mail till utstspkhmalardalen@gmail.com eller via
post till Helene Werner, Vretbostigen 6, 635 09 Eskilstuna. Anmälningsavgiften
sätts in på SPHK Mälardalens bankgiro: 171-5788 senast 11/5-2020

Veteran över 10 år samt flerhundsrabatt går inte att utnyttja via
SKK's internetanmälan

Anmälningsavgifter:

Valpklass 4-6 mån, valpklass 6-9 mån: 150 kr
Junior-, unghund-, bruks-, öppen, championklass: 320 kr
Veteranklass 8 - 10 år: 280 kr
Veteranklass över 10 år: Gratis

Flerhundsrabatt; halv avgift fr.o.m. 3:dje hunden som anmäls med samma ägare

Sista anmälningsdag och betaldag är den 11/5-2019

Alla anmälningar är bindande!

Obligatoriskt medlemskap i SPHK i officiella klasser enligt SKK's regelverk.
Hundar, vars ägare är bosatta i Sverige skall vara registrerade i SKK.
För utlandsägd hund måste kopia på stamtavlan bifogas i anmälan.
Ha alltid med giltigt medlemskort i SPHK till utställningen, officiella klasser.

Upplysningar:

Jeanette, 073-5338160 eller Helene W 070-4120683 utstspkhmalardalen@gmail.com

Varmt välkomna!

Gävle Dala

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.sphk.se/gavledala

Ordförande

Krister Mattsson, Ljusne, 072-725 94 01
ordforande.gd@sphk.se

Sekreterare

Nikki Ek, 070-273 19 56

Kassör

Malin Sundin, Orsa, 070-639 85 36
ylajarvis@gmail.com

Ledamöter

Peter Tigerstrand, Voxna 076-144 76 12
Lottis Nilsson, Bollnäs 070-219 11 10

Suppleanter

Mattias Hult Grindal, Orsa 070-299 84 74

Ungdomsansvarig

Vakant

Webmaster

Krister Mattsson

Övre Norra

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.sphk.se/ovrenorra

Ordförande

Helen Söderström, 076-146 51 31
ordforande.on@sphk.se

Vice ordförande

Elisabeth Lönnberg, 070-587 32 66
eles@telia.com

Sekreterare

Boel Malmström, 070-602 29 22
sekreterare.on@sphk.se

Kassör

Sofia Wallin, 070-396 83 02
sofiabra-4@hotmail.com

Ledamot

Sara Mårtensson
sara_anna93@hotmail.com

Ledamot

Emma Marklund
Emma_Marklund@hotmail.com

Lene Krewer

denlene@hotmail.com

Elina Wanhatalo

aatelinas@hotmail.com

Suppleant/Webbmaster

Eva Nätteldal, 070-632 53 96
eva.natteldal@gmail.com

Suppleant

Anna Westerlund
Annawesterlund8@gmail.com

Revisor

Frank Ochterlony

Valberedning

Johanna Burström (sammankallande)
johannabrannstrom@hotmail.com

Olga Widén

olgawiden@gmail.com

Nedre Norra

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.sphk.se/nedrenorra

Ordförande

Annica Andersson, Bräcke.
070-272 53 12
ordforande.nn@sphk.se

Sekreterare

Lars Jämtsved, Bräcke
073-626 92 84
sekreterare.nn@sphk.se

Kassör/Ledamot

Jan Olof Högström, Indal
070-561 47 83
framakad@gmail.com

Ledamot

Eleonore Andersson, Hede
070-396 20 44
ellie_17609@hotmail.com

Ledamot

Allan Zvar, Hede
072-004 21 62
allan.zvar@hotmail.com

1:e Suppleant/Vice ordförande

Alf Hallén
Torpshammar
070-216 75 88
alfhallen@telia.com

2:e Suppleant

Nicklas Nilsson, Bräcke
070-650 52 13

Revisorer

Jan Olof Nordlöf
Frits Bakker

Revisorsuppleanter

Helle Bülow Sörensen
Lotta Eriksson

Valberedning

Anne Rosander (sammankallande)
Eveline Koch

Slädhundskörning i 22 minusgrader
på Ångermanälven. [Foto: Erik Löfgren]

Gamla myter och nya forskningsresultat

Av Louis Liljedahl

Polarhunden har funnit i många tusen år och är en 'ren' hundtyp utan inblandning av andra hundar. De är några av de påståenden som inte sällan förekommer inom polarhundskretsar. Man kan också få höra att hunden har varit en förutsättning för människans befolkande av Arktis, underförstått polarhunden. Den här artikeln försöker klarlägga forskningsläget för att se om dessa påståenden är myter eller verklighet.

Förhållande av den egna rasen

Om man läser rasböcker, på hemsidor eller i andra medier om olika hundar, ser man ofta hur den egna rasen beskrivs vara särskilt speciell och unik. Den är en av de allra äldsta raserna, med rötter långt bak till antiken och tusentals år bortom den. Man skryter om en ärorik historia och om heroiska insatser och liknande imponerade ting och då det gäller våra hundar att polarhunden varit en förutsättning för människans befolkande av Arktis.

Först och främst kan myten om åldern på rasen enkelt avlivas, eftersom ingen ras är äldre än sisådär 150 år. Rasbegreppet kom till när man i England under senare delen av 1800-talet skapade och registrerade hundar med stamboksförda föräldraindivider, som selektionsavlades tills man fick en något så när enhetlig typ, som man kallade ras. Då kom rasbeskrivningen för en ras till, och först då registrerades raserna officiellt.

Tamhundens ursprung

Om vi börjar från allra första början, så har frågan om tamhundens ursprung länge varit föremål för forskning. Olika teorier om när och var tamhunden kom till har lagts fram. Idag är det många forskare som sysslar med frågan, och de

senaste rönen pekar på att tamhundens ursprung går ca. 33 000 år tillbaka med början i Sydostasien. För ca. 15 000 år sedan migrerade en del av ursprungshundarna till Mellanöstern och Afrika. Till Europa kom de för ca. 10 000 år sedan. En av de asiatiska grupperna som utvandrade till ovan nämnda områden vandrade sedan tillbaka österut. I Kina blandade de sig med ursprungslinjerna, innan en del fortsatte sin vandring till Nya Världen (Wang et al. 2015).

Problem med identifikation

Problemen är många då det gäller att bestämma om ett gammalt fynd är varg eller hund. Likheterna kan vara stora och dessutom har man ytterst få fynd av äldre vargar och därmed sämre kunskap om variationen i utseende hos dessa. Den nuvarande vargarten, *Canis lupus* och tamhunden, *Canis familiaris* anses båda härstamma från en gemensam, numera utdöd vargsläkting. De var således i början av sin utveckling väldigt lika i utseende. Detta gör att man inte sällan har stora svårigheter att skilja äldre vargfynd från tidiga hundfynd. Ännu besvärligare blir det med identifikationen när man vet att de båda djurarterna hela tiden har blandats. Domesticeringsprocessen var dessutom kontinuerlig, och därför kan man inte säga exakt när tamhunden verkligen var en hund och inte längre varg. Det är

Eskimåkulturernas utbredning i tid

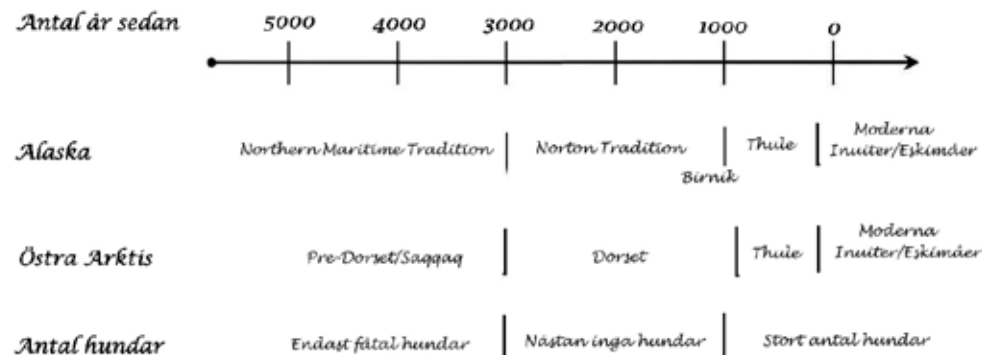

Bild 1. Förenklat schema över eskimåkulturernas utbredning i tid.

här som de genetiska metoderna kommer in för att reda ut problemen.

Det är som sagt ganska knepigt att få en klar bild av tamhundens ursprung och utveckling. I varje fall kommer äldsta nu kända säkra hundfynden från Tyskland, Frankrike och Schweiz, vilka är 13 500–15 500 år gamla (Pitulko och Kasparov, 2017; Sinding, 2020). Tamhunden måste ha kommit till Nya Världen tillsammans med människorna, eftersom idén att tamhunden i Nordamerika skulle ha utvecklats från den amerikanska vargen numera har avfärdats av forskarna. Låt oss se på de olika invandringsvågorna av människor, som innebar att också hunden skom till Nya Världen.

Invandringar till Nya Världen (bild 1 och 2)

Våg 1. Det har skett åtminstone fyra större migrationsvågor av människor från Sibirien till Nya Världen. Den äldsta utgjordes av människor som för ca. 23 000 år sedan avskildes från sina asiatiska

släktingar. De bebodde under flera tusen år Beringia, en region som dels innefattade landområde i Sibirien och Alaska och dels det som idag är havsbotten i Berings sund. De vandrade vidare österut för ca. 14 500 år sedan. Denna våg av människor, som man benämner *First Americans*, befolkade sedan Nord- och Sydamerika (Flegontov et al., 2019).

Våg 2. Den andra vågen av folk skedde för ca. 12 600 år sedan vars släktingar vi träffar på idag i Amazonområdet i Sydamerika.

Våg 3. Nästa större omgång av invandrare var de tidiga *Paleo-eskimåerna*, som kom från Sibirien över Berings sund till Nordamerika för ca. 5 500 år sedan. De nådde Grönland några hundra år därefter och försvann för ca. 2 800 år sedan. Kulturerna under denna period i Alaska benämns *Northern Maritime Tradition*. I östra Arktis kallas perioden beroende på de geografiska läget antingen *Pre-Dorset* (Kanada/Nunavut) eller *Saqqaq* (Grönland).

Bild 2. Eskimäers vandringsvägar från Sibirien in i Nya Världen.

En Paleo-eskimå, som levde för mellan 4 500 och 3 400 år sedan i Grönland, undersöktes genetiskt. DNA-analysen visade att han hade blodgrupp A+, hade gener som tydde på köldanpassning, bruna ögon samt brunaktig hudton. Vidare såg man att han varken är besläktad med dagens inuiter/eskimåer eller indianer (Gilbert et al., 2008). Studien visar också, att det bland dessa immigranter fanns väldigt få kvinnor. Det är till och med möjligt att det endast var en enda äventyrlig kvinna, som följde med den ursprungliga populationen över till den Nya Världen (Rasmussen et al., 2010)

Dorset-folkets kultur, som ersatte Saqqak-folket, delas in i tre separata perioder, *Tidig Dorset*, *Mellan-Dorset* samt *Sen Dorset*. De äldsta levde för ca. 3 000 år sedan. Deras kulturer varade i drygt 2 000 år och försvann för ca. 800 år sedan.

Dorset-folken representerar en genetisk blodslinje, som skiljer sig från den senaste invandringsvågens människor, *Thule*-folket. Det vill säga, dessa två människogrupper blandade sig inte med varandra (Morrison, 1999).

Dorset-folket är en gåta för vetenskapen. De levde mer eller mindre isolerade från sina grannar i två tusen år och avstod från att blanda sig med de moderna inuiternas förfäder och indianerna söder om dem. Annars är det vanliga i historien, att när främmande folk möts, så blandar de sig med varandra. Man tänker sig att eftersom Dorset-folkets kultur byggdes på en väldigt stark shamanistisk religiös tradition, kan detta kanske förklara deras isolerade livsval. Hur de dog ut är också en klurig nöt som arkeologerna ännu inte knäckt. Man har förslagit möjligheten att de kom i kontakt (genom krig) med

vikingar i Grönland och blev då smittade av dödliga sjukdomar. En annan förklaring kan vara att de dukade under då de inte klarade av en klimatförändring till kallare tider.

En färsk undersökning av Howse och Friesen, 2016, visar på smärre skillnader i försörjningssätt mellan de sista Dorset-folket och det tidiga Thule-folket i det centrala Arktis (Nunavut). Det verkar vara så att Thule-folket var mer specialiserat på vissa bytesdjur, som gav mer och säkrare fångster. Dorset-folket, däremot, hade inte någon speciell basföda utan fick jaga fler sorters byten, vilka gav mindre mängd mat och osäkrare vinterförråd. Så även om de båda kulturerna hade mer gemensamt än det fanns skillnader dem emellan, kanske dessa skillnader tillsammans med kulturella, religiösa och andra faktorer gav Thule-folket en fördel som resulterade i Dorset-kulturens undergång.

Våg 4. Den senaste vågen av nordliga invandrare till Nya Världen var Birnik-respektive *Thule*-folket. De senare är förfäder till alla dagens inuiter/eskimåer, och kom från Sibirien till Alaska för ca. 1 000 år sedan. De bredde ut sig längs Kanadas kust och nådde Grönland för ca. 800 år sedan (Howse och Friesen, 2016). På samma gång ersatte de Birnik-folket i Alaska och Dorset-folket i Östra Arktis. Banden mellan Thule-folket och dagens Inuiter är biologiska, kulturella och språkliga. Och, som vi nedan skall se, är deras hundar direkta förfäder till dagens polarhundar i Nordamerika och Grönland.

Hundarnas intåg i Nya Världen

Exakt när hunden kom över från Sibirien till Nordamerika kan man idag inte säga, men ungefärliga tidsangivelser har man kommit fram till. Man kanske tycker att det skulle vara logiskt att de första

människorna som kom till den nordamerikanska kontinenten hade hundar med sig. Men så verkar inte vara fallet, då man inte funnit några arkeologiska bevis för detta. Istället pekar genetiska modeller på, att hundar kom först ungefär 4 500 år efter de första människorna, d.v.s. för ca. 11 500 år sedan. De äldsta kända hundresterna i Nya Världen är ca. 9 900 år gamla och hittades i Illinois (Leathlohair et al. 2018).

För-Dorset

Från denna första immigrationsvåg av eskimåer har man endast funnit sporadiska fynd av hund (Arnold, 1979). En systematisk analys från tiotusentals samlingar av material som sträcker sig över 3 000 år av förhistoria från Högarktis i Kanada och Grönland visar en nästan total avsaknad av hundrester (Darwent, 2001, 2004)! Hundfynd har förvisso gjorts från de tidigaste Paleo-eskimåerna, men de är som sagt ytterst få. I Grönland har man från Saqqak-kulturen grävt fram de allra äldsta hundresterna i västra Arktis, vilka är mellan 2 925 och 3 975 år gamla. Fynden har gjorts på tre platser, 41 stycken skelettdelar från Qeqertasussuk, 21 från Qaja och 17 från Nipisat. Från Igoolik på Nunavuts fastland har man funnit fyra postkraniala delar (d.v.s. inte huvudet) och ett komplett kranium med käkar (Möhl, 1986).

Äldsta fynden av polarhund i Alaska är mellan 2 400 och 2 750 år gamla (Darwent, 2019). På den välkända arkeologiska lokalen Ipiutak, som ligger vid Point Hope i Alaska, har man funnit kranier av hund som är mellan 1 400 och 2 200 år gamla. Hela kranier är ovanliga och värdefulla för tolkningen av ett fynd. I storlek är de mindre än nutida inuit-hundar från Ellesmere Island, Grönland och Labrador i Östra Arktis. Ett av kranierna överensstämmer anmärknings-

värt väl med den berömda hundföreläsaren Leonhard Seppalas ledarhund Togo, som finns bevarad på Peabody Museum (Murie, 1948). Författaren Murie diskuterar möjlig inblandning av större hundar i de moderna polarhundarna för att förklara den mindre storleken på Point Hope-hundarna, vars storlek de anser representera de ursprungliga tidiga polarhundarna. Som vi kan se längre fram, var detta en välgrundad gissning.

Andra fynd av hund från För-Dorset är några ryggkotor från Banks Island i Nunavut, som uppvisar förändringar som kan tyda på hårt arbete, antingen orsakat av att de varit lastade eller så kan de ha dragit slädar (Arnold, 1979, 1981). Även om det verkligen rör sig om ryggkotor från hund, vilket ju inte ens är säkerställt, behöver det inte nödvändigtvis vara på detta sätt. Man har nämligen funnit ryggkotor av både vilda och tama hunddjur som aldrig använts som last- eller dragdjur (Morey och Aaris-Sörensen, 2001). Dateringen av dessa fynd är dessutom osäker. Det kan också vara fråga om *Dorset*-tid. Andra fynd klassades som 'möjlig hund' från För-Dorset är från Devon Island, Nunavut (McCartney, 1989; Helmer, 1991). Andra forskare är dock inte övertygande om att dessa fynd är fråga om tamhund (Morey och Aaris-Sörensen, 2002).

Dorset

För närvarande har man från denna två-tusenåriga period endast gjort ett (!) fynd som anses säkert vara av hund. Det är daterat till Tidig Dorset, d.v.s. är ca. 2 200 år gammalt, och gjordes på Baffin Island i Nunavut (Cleland, 1973). Andra sporadiska fynd från Dorset bedöms som möjligen "vargliknande hundar" (McGhee, 1996; Min översättning) men anses tvetydiga som bäst (Morey och Aaris-Sörensen, 2002).

"De allmänt utbredda hundfynden från den senare kulturen Thule står i stark kontrast till den i princip totala avsaknaden av hund från Dorset-kulturen" (Morey och Aaris-Sörensen, 2002; Min översättning). Trots att man har grävt fram tiotusentals andra djurben från Dorset-perioden, hittar man inte fler hundrester än de ovan nämnda. Man kan således inte förklara avsaknaden av hundben med dåliga bevaringsmöjligheter. Istället drar man slutsatsen att Dorset-kulturens folk i princip inte hade några hundar. De kan ju ha haft tillgång till hund om de träffade andra grupper, men DNA-studier indikerar, som tidigare nämnts, att Dorset-människorna inte blandade sig med Thule-eskimåer, som de levde samtidigt med i något hundratal år i slutet av sin tid.

Thule

Arkeologerna har funnit hundrester på de flesta arkeologiska lokaler från Thule-perioden (Morrison, 1984). Man har tolkat det så, att hunden spelade en mycket central roll för människorna då. För många av de regionala grupperna var hunden viktig för landtransport (som slädhund på vintern och klövjuhund på sommaren). Hunden var också ovärderlig under flera typer av jakt, exempelvis på isbjörn och myskoxe men också vid vildrensjakt. För centraleskimågrupper var hunden oumbärlig för att finna snötäckta andningshål för säl. Man kan således svårigen tänka sig den traditionella eskimåkulturen utan hund (Park, 1987). Thule-eskimåernas hund var mindre än nutida inuit-hundar (Morrison, 1984) och troligen också mindre än tidiga Paleo-eskimåernas hundar (Morey och Aaris-Sörensen, 2002).

Bild 3. Hundar från guldrushen. Iditarod, Seward, Alaska, 1917.

Europeiska hundar kommer sist in på scenen

Den vite mannen kom till Arktis redan på 1500-talet men först under 1600-talets andra hälft kan man räkna med att europeiska hundar började påverka den inhemska hundstammen i norr. Det var framför allt de olika pälshandelsbolagen med Hudson Bay-kompaniet i spetsen, som under flera århundraden tog in tusentals och åter tusentals hundar från Europa. Speciellt under guldrushen i slutet av 1800-talet togs det in enorma mängder av europeiska hundar till Alaska och angränsande områden i Kanada. På fotografier från guldrushen ser man allsköns blandning av hundtyper med mer eller mindre tydliga spår av de inhemska hundarna. Bild 3 är från guldrushen i Alaska och visar hundar med mer eller mindre polarhundsblod.

En färsk omfattande undersökning av polarhundar, levande såväl som gamla skelettrestrester, ger en bild av vad som kan ha hänt hundarna i Arktis (Ameen et al. 2019). De olika arktiska folken som kom till Nordamerika hade med sig sina egna speciella typer av hundar. Undersökningen visar nämligen på skillnader mellan folkgruppernas hundar både genom morfologiska analyser och genetiska undersökningar. Rent kroppsligt är dagens polarhundar i Nordamerika och Grönland större och kraftigare än vad deras förfäder var för ca. 1 000 år sedan.

Den genetiska delen av den aktuella undersökningen visade följande. Alla världens hundar kan delas in i sex genetiska grupper, fyra större A, B, C och D och två mindre E och F. Samtliga undersökta hundar i Nya Världen tillhör grupp A. Man kunde dela in materialet i grupp A i

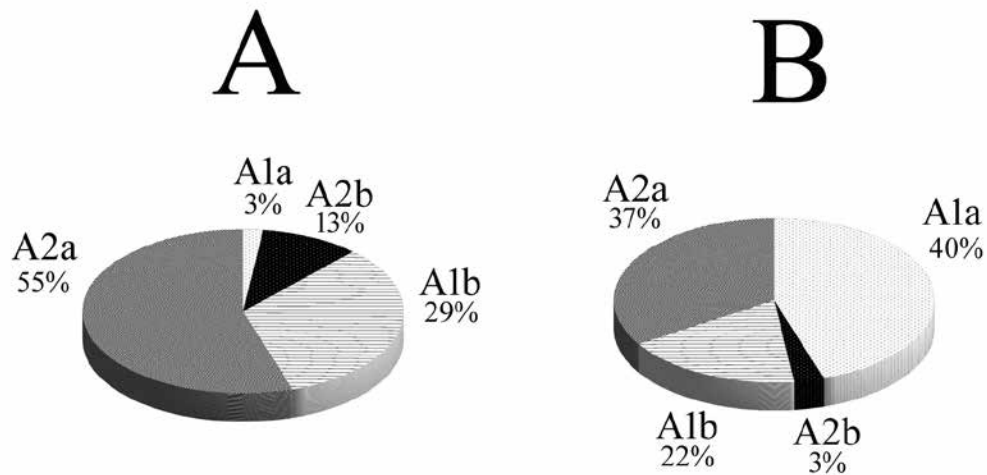

Bild 4. Diagram över genuppsättningen hos polarhundar. A. Före kontakt med européerna, 2 000-300 år sedan. B. Efter kontakt med européerna, 300 år sedan till nutid. Lägg märke till hur spektakulärt den europeiska andelen A1a har ökat efter kontakt.

fyra mindre grupper, A1a, A2a, A1b, och A2b. Grupperna A1b, A2a och A2b har tidigare observerats i de arktiska hundarna, medan A1a finns i de flesta moderna europeiska hundar.

Av de provtagna hundar som kom före de olika eskimå-grupperna, hade alla en genetisk uppsättning endast tillhörande A2b. Alla Paleo-eskimåhundar hade 80% A2b och 20% A2a. De hundar som kom in för mellan 1 000 och 2 000 år sedan (Birnik/Thule) hade ca. 55% A2a, 29% A1b, 13% A2b och 3 procent A1a. (Bild 4a). De historiska hundarna, d.v.s. de som levte efter mötet med européerna hade 40% A1a, 37% A2a, 22% A1b och 3% A2b. (Bild 4b). Således ser vi hos de historiska polarhundarna en minskning av de inhemska generna på bekostnad av en stor andel av den europeiska genetiska enheten A1a, efter det att de inhemska polarhundarna hade mött de europeiska raserna.

Man kunde med hjälp av de genetiska undersökningarna således konstatera, att

de allra äldsta polarhundarna som kom till Amerika, och som tillhörde de s.k. Paleo-eskimåerna för ca. 5 500 år sedan, inte närmare är besläktade med de polarhundar som kom senare. Hundarna som kom därefter tillsammans med Birnik/Thule-folkerna för mellan 1 000 och 2 000 år sedan, däremot, är förfäder till dagens polarhundar i Nordamerika/Grönland. Efter kontakten med européerna får dessa hundar nästan hälften av sin genuppsättning från europeiska hundar.

Slutsatser

Paleo-eskimåfolk och inuiter har befolkat Nya Världens Arktis under mer än 5 000 år, och här har det bara skett ett enda utbyte av populationer, nämligen Thule för mindre än 700 år sedan (Raghavan et al. 2014). Då det gäller hundar anser man idag att Paleo-eskimåer hade hund endast sporadiskt. Särskilt under Dorset-tid var det extremt ont om hundar, d.v.s. det var i princip hundfritt. För Paleo-eskimåerna var hunden troligtvis bara en mindre och

kanske endast periodiskt förekommande del av människornas liv i Arktis i Västra Hemisfären.

Vi vet idag att Thule-folket och dess hundar härstammar från den s.k. Birnik-kulturen i Alaska för mellan 1 000 och 2 000 år sedan. Dagens polarhundar i Västra Hemisfären (d.v.s. grönländshund, alaskan malamute samt kanadensisk inuithund) härstammar från Birnik/Thule-folkens hund och kan således genetiskt följas mellan 1 000 och 2 000 år tillbaka. Påståendet att polarhundarna kan spåras längre tillbaka verkar således vara en myt, åtminstone med dagens kunskaper.

Samma gäller frågan om inblandning av andra hundar i polarhundarna. Dagens polarhundar är ingalunda 'rena' utan har en ganska stor andel blod i sig från europeiska raser. Detta ser man speciellt tydligt på stora polarhundar. De uppvisar ofta typiska mastiffdrag, såsom på tok för stor kroppsstorlek, överdrivet grov benstomme, hoptryckt skalle med tydligt stop, runda, utskjutande ögon, lösa hängande läppar, fel päls etc.

Det sista påståendet, att hunden har varit en förutsättning för befolkandet av Arktis, kan enkelt också avskrivas om det arkeologiska materialet visar på en verklighet, vilket vi har all anledning att anta, d.v.s. att det i princip saknades hundar i Arktis under ca. 2 000 år. Människorna i Arktis klarade sig tydligen bra ändå utan hund.

Källor

Ameen et al. 2019. Specialized sledge dogs accompanied Inuit dispersal across the North American Arctic. *Proc. Of The Royal Society*, B. 286.

Arnold, C. 1979. Possible Evidence of Domestic Dog in a Paleoeskimo Context. *ARCTIC*, VOL. 32. NO. 3:263-265.

Arnold, C. 1981. The Lagoon site (OjR1-3): Implications for Paleoeskimo interactions. *Mercury Series, Archaeological Survey of Canada Paper No. 107*. Ottawa: National Museum of Man.

Cleland, C. E. 1973. Appendix I: Notes on the dog skull from Nanook component 2. I *Archaeology of the Lake Harbour District, Baffin Island*, red. M. S. Maxwell; 353-356. Ottawa, Canada: National Museum of Man, Mercury series, Archaeological Survey of Canada, Paper, 6.

Darwent, 2001. High Arctic Paleoeskimo Fauna: Temporal Changes and Regional Differences. Ph.D. Dissertation, Dept. of Anthropology, University of Missouri-Columbia.

Darwent, C. 2004. The High and Lows of High Arctic Mammals: Temporal Change and regional Variability in Palaeoeskimo Subsistence. In *Colonisation, Migration, and Marginal Areas. A Zooarchaeological Approach*, Oxford, Oxford Books.

Darwent, C. 2011. Archaeological and Ethnographic Evidence of Indigenous Hunting and Fishing Economies in the North American Arctic and Subarctic. I *The Subsistence Economies of Indigenous North American Societies: A handbook*, ed. B.D. Smith. Washington, DC, Smithsonian Institution Scholarly Press, 46.

Darwent, C. 2019, personlig kommunikation.

Flegontov et al. 2019. Paleo-Eskimo genetic ancestry and the peopling of Chukotka and North America. *Nature*, Vol. 570, 13 June 2019.

Ford, J. A. 1959. Eskimo prehistory in the vicinity of Point Barrow, Alaska. *Anthropological Papers of the American Museum of Natural History*, Vol. 47, part 1.

M. T. Gilbert et al. 2008. Paleo-Eskimo mtDNA genome reveals matrilineal discontinuity in Greenland. *Science* 320, 1787–1789.

Helmer, J. W. 1991. The Palaeo-Eskimo Prehistory of the North Devon Lowlands. *Arctic* 44:301-317.

Howse, L. och T. M. Friesen. 2016. Technology, Taphonomy, and Seasonality: Understanding Differences between Dorset and Thule Subsistence Strategies at Iqaluktuug, Victoria Island. *ARCTIC*, Vol. 69, Suppl. 1:1–15.

Leathlobhair, M.N. et al. 2018. The evolutionary history of dogs in the Americas. *Science* 6 July 2018, Vol. 361, Issue 6397.

Mason, O. K. 2009. Flight from the Bering Strait: Did Siberian Punuk/Thule Military Cadres Conquer Northwest Alaska? In *The Northern World, AD 1100–1350: The Dynamics of Climate, Economy, and Politics in Hemispheric Perspective*, edited by Herbert D. G. Maschner, Owen K. Mason, and Robert McGhee, pp. 76–128. University of Utah Press, Salt Lake City.

Mason, O. K. 2016. The Old Bering Sea Florescence about Bering Strait. *The Ox-*

ford Handbook of the Prehistoric Arctic Edited by Max Friesen and Owen Mason.

Mathiassen, T. 1927. Archaeology of the Central Eskimos, the Thule culture and its position within the Eskimo culture. Report of the Fifth Thule Expedition, 1921-1924, Vol. 4. Copenhagen: Gyldendal.

McGhee, R. 1996. Ancient people of the Arctic. Vancouver: UBC Press.

Meldgaard, J., 1960. Prehistoric culture sequences in the Eastern Arctic as elucidated by stratified sites at Igloodik. *I Men and Cultures: Selected Papers of the Fifth International Congress of Anthropological and Ethnological Sciences*, ed. A. F. C. Wallace: 588-595. Philadelphia, Pennsylvania: University of Pennsylvania Press.

Morey, D.F. och K. Aaris-Sørensen, 2002. Paleo-Eskimo Dogs of the Eastern Arctic. *Arctic*, Vol. 55, No. 1 (March 2002): 44–56.

Morrison, D. 1984. A note on Thule Culture Dogs from Coronation Gulf, Canadian Journal of Archaeology, Vol. 8, No. 2:149-157.

Morrison, D. 1999. The Earliest Thule Migration. *Canadian Journal of Archaeology*, Vol. 22, No. 2:139-156.

Murie, O. J. 1948, i Larsen, H. och F. Rainey. Ipiutak and the Arctic whale hunting culture. *Anthropological Papers of The American Museum of Natural History*, Vol. 42.

Möhl, J. 1986. Dog remains from a Paleo-Eskimo settlement in west Greenland. *Arctic Anthropology* 23(1-2):81–89.

Park, R.W. 1987. Dog remains from Devon Island, N.W.T.: Archaeological and

osteological evidence for domestic dog use in the Thule culture. *Arctic* 40:184–190.

Pitulko V. V. och A. K. Kasparov. 2017. Archaeological dogs from the Early Holocene Zhokhov site in the Eastern Siberian Arctic. *Journal of Archaeological Science: Reports* 13 (2017): 491–515.

Raghavan et al. 2014. The genetic prehistory of the New World Arctic. *Science*, 29 August 2014, Vol 345 Issue 6200.

Rasmussen et al. 2010. Ancient human genome sequence of an extinct Palaeo-Eskimo. *Nature* vol, 463, sid.757–762.

Sinding, M-H. S. 2020. Personlig kommunikation.

Wang et al. 2015, out of east Asia: the natural history of domestic dogs across the world. *Cell Research*:1-13.

[Foto: Ingela Forsell]

Mikki och Dancer. [Foto: Louis Liljedahl]

Marknadsföring av polarhundar och draghundsport

Text och foto: Erik Löfgren

I höstas kontaktades draghundföreningen Lag 42 Team Sollefteå av den lokala tidningen Sollefteåbladet som ville göra reportage om polarhundar och draghundsport med vinkeln ”Redaktionen testar nya sporter”.

Vi ställde oss naturligtvis positiva till detta.

I samband med en medlemsträff under Allhelgonahelgen i början av november bjöd vi in Sollefteåbladet att prova på olika discipliner av draghundsport på barmark när vi ändå var samlade vid fina Resele elljusspår utanför Sollefteå.

Det blev en trevlig heldag där tre report-

rar och deras familjer med fruar och barn fick träffa några av medlemmarnas polarhundar, och – framförallt - pröva på draghundsport barmark i form av scooter och canicross. Vi inledde med teoretisk genomgång för både vuxna och barn och sedan fick de låna utrustning och hundar och testa att köra en liten slinga.

Det blev många skratt och hundarna skötte sig exemplariskt med dessa ”ny-

börjare”. Allra populärast var när de yngsta barnen fick springa med några av våra huskyvalpar...

Resultatet blev ett stort, trevligt reportage i tidningen och dessutom en film från dagen på Youtube.

Kul när media visar intresse såväl för polarhundsraserna som för draghundsport och ännu roligare när resultatet blir bra marknadsföring för det vi älskar allra mest att hålla på med!

Ps. Länk till Sollefteåbladets Youtubekanal och filmen från ”testdagen”:
<https://youtu.be/QWfW-8bo7Wc>

Erik Löfgren

<http://samojed.sphk.se>
 Rasklubbens PG 238354-5

Ordförande

Camilla Nyström, 073-651 18 18
 Rosenlundsvägen 10, 746 93 Bålsta
 ordforande.sam@sphk.se

Vice ordförande

Elisa Perkiö, 070-788 05 03
 Stolpetorpsvägen 180, 691 54 Karlskoga
 elisa_perkiö@hotmail.com

Sekreterare

Monika Berglöf, 073-612 47 29
 Färmsnäs 84, 785 43 Mockfjärd
 sekreterare.sam@sphk.se

Kassör

Helen Werner, 070-412 06 83
 Vretbostigen 6, 635 09 Eskilstuna
 helene.wrn@gmail.com

Ledamöter

Vakant

Anneli Jönsson, 073-083 22 16
 Kollegievägen 147, 234 73 Lund
 Kennel@deejasome.se

Vakant

Suppleanter

Vakant

Valberedning

Sammankallande
 Michael Berglöf, 070-727 37 71
 qola@msn.com

Helene Larsson, 070-377 44 56
 helene@plogens.se

Eva Olsson, 070-536 80 17
 eva@lejonbols.info

www.malamuteklubben.se

Ordförande

Karina Andreasen, 0706093326
 Syrenstorpsvägen 20, 83732 Järpen
 ordforande.am@sphk.se

Vice ordförande

Jimmie Ekholm, 0706095354
 Tornbergavägen 19C, 13754 Tungelsta
 viceordforande.am@sphk.se

Sekreterare

Therese Zetterlund Iwefors, 0735466831
 Häljum 122, 86294 Njurunda
 sekreterare.am@sphk.se

Kassör

Lisa Lithammer, 0702833724
 Solhemsgatan 7B, 723 34 Västerås
 kassor.am@sphk.se

Ledamot

Ida Pettersson, 0702341454
 Bondskogsvägen 32, 71131 Lindsberg
 ledamot.am@sphk.se

Suppleanter

Göran Dernebo, 0702920370
 Rothagevägen 59, 79290 Sollerön

Amanda Vikner, 0730801719
 Paksuniemivägen 253, 98191 Jukkasjärvi

Stuor-Irkes De-Tussaq på fortbildningsresa, "My story"

Som liten valp (6 mån) är det mycket man måste lära sig innan blir vuxen, precis som det är för människobarnen bara det att allt ska läras in så mycket fortare har jag förstått. Nu var det dags för mig att se hur det kan gå till på en dragtävling och jag fick följa med "brollan" på Barmarks-SM i Gävle för att liksom insupa tävlingsatmosfären där. Jag misstänker att jag också fick följa med som gosdjur till mina människor. Det kändes så i iallafall, fast det sa dom aldrig så jag hörde det.

Det första nya intrycket var att åka husbuss. Min Henke hade fått låna den av en snäll kompis, den var stor och sjukt annorlunda att åka i jämfört med mina vanliga bilar. Men jag är ju inte en sån som bryr mig så mycket om det händer nya saker så efter någon mil sov jag resten av resan ner (vän av ordning får hålla för ögonen men eftersom vi lånat bilen så blev det så den här resan) i mittgången.

Väl framme på plats så hade jag stora förväntningar på allt kul som skulle hända men det var tydligen bara han som hade åldern inne som fick göra allt ro-

ligt. Trots att jag försökte berätta att jag också ville köra järnet så var det ingen som lät mig vara med, jag fick vänta i bilen jättemånga gånger då han Den Dära skulle starta två gånger om dagen.. Det gjorde jag snällt...hmm efter några små protester eventuellt förstås. En dag hade de missat att ta undan lite god hundmat som stod på diskbänken och snacka om påkommen i sängen när matte kom tillbaka för att hämta ut mig! Visste inte vart jag skulle ta vägen när hon öppnade dörren! Gömde huvudet under madrassen så jag inte skulle synas. Hon hittade mig ändå och skönt ändå att hon inte

blev sur för det var ju trots allt hennes fel ändå tycker jag. Dessutom.. va ska man göra när man är liten, har tråkigt och inte får vara med på draget?

Brollan (Asasaqs Kanernej) skötte sig exemplariskt och drog sjukt bra, han är verkligen någon jag ser upp till och jag kommer att försöka ge honom en ordentlig match i tävlingsspåren. Nu har jag fått varit med och kolla målgångar och insupit atmosfären på tävling så nu vet jag vad jag siktar på. Nästa år då jälar kommer jag också att få vara med och jag börjar med Hamra v5. Nu tänker jag träna järnet för att ge de andra en utmaning som heter duga!!

I'll be back!
/Tussaq

Grönlandshund

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.gronlandshund.sphk.se

Ordförande

Helen Söderström, 076-14 65 131
Hedsvedjevägen 30, 961 44 Boden
ordforande.grl@sphk.se

Sekreterare

Sofia Wallin,
sekreterare.grl@sphk.se

Kassör

Reiné Taekema, 0174-261 04, 070-88 77 005
Upplands-Väsby 22, 740 10 Almunge
mejtaekema@telia.com

Ledamot

Carina Olsson, 070-760 46 76
micambox303@hotmail.se

Helénè Ouchterlony, 070-334 65 39
frankochhelene@telia.com

Suppleant

Boel Malmström

Valpförmedlare & ev ompl.

Maria Lütken, 070-251 42 01

Monica Hjelm, 072-743 32 99

Repr. SPHK valberedning

Hélène Ouchterlony, 070-334 65 39

Meriteringssekreterare

Lennart Andersson

Valberedning

Melissa Hermans-Sterken

Amanda Vikner.

Siberian husky

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.sphk.se/siberian-husky

Bankgiro nr: 751-6289

Ordförande

Ylwa Malmberg,
076-221 11 11
kennelsnowstreams@gmail.com

Vice ordförande

Lotta Antoniusson,
Tel: 070-647 59 49
E-post: lottanaprapat@gmail.com

Sekreterare

Agneta Nilsson Hörnlund,
070-548 93 09
sekreterare.sh@sphk.se

Ledamot

Maria Pålsson
073-332 23 96
Maria.palsson.se@gmail.com

Marlene Karlsson
marlene@yabasta.se

Suppleant

Jenny Larsson, 1e suppleant, kassör
070 205 65 29
Jennylar1@hotmail.com

Eva-Maria Taavo, 2e suppleant
073-821 06 78
mountain.madness@outlook.com

Revisorer

Freddie Åkerlind
Sverker Björk

Revisorsuppleanter

Börje Jansson
Anna Kling

Utställningssekreterare

Marita Pettersson Nilsson

Meriteringssekreterare

Maria Pålsson och Mari Lilja

Med hundspann över vidderna

"THE BIG SWEDE"

Fredrik "Fred" Forslund, född i Berg 1895, i by socken Dalarna. Fred var 17 år när han mönstrade på en båt som gick från Gävle till Kanada. Under första världskrigets utbrott 1914 var Fred i Vancouver, då bestämde han sig för att mönstra av och stanna i Kanada. På grund av kriget fick släkten i Sverige endast sporadiska brev från olika platser i Alaska dit han tagit sig genom att arbeta som trapper – pälsjägare. Han bodde på olika platser som Point Barrow, Hope, Anchorage, Kotzebe och Nome. Naturligtvis kom Fred i kontakt med hundkörning. Fred tog anställning som postkörare med hundspann, ett jobb som han behöll i 30 år. Den ca 30 mil långa sträckan som kördes med postsäcken tillryggalade han på en vecka, tur och retur.

1917 arbetade Fred som trapper, han och hans kamrater gick över Berings hav in i Ryssland för månadslånga jakter. Dock satte ryska revolutionen stopp för detta och jakten fick fortsätta på den amerikanska sidan. Ett par år senare gifte han sig med en eskimåkvinnor och fick tre barn.

Artikeln som följer handlar om Fred Forslund och är skriven av Karl-Aage Schwartzkopf för Levande Livet. En för länge sedan nerlagd tidning. Artikeln samt medsända originalbilder har insänts av någon som inte har uppgett vare sig namn eller adress. Bilderna är kanske värdefulla och om du hör av dig till red så får du dem tillbaka.

Wille

Ju längre norrut längs ishavskusten man kommer, desto mera fläkt är det både över klimat och människor. Det är, som om nordanstormarna sopade undan allt småaktigt och halvdant och lämnade bara de färgstarka individerna kvar. I arktiska områden är naturens urval hårdare än någon annanstans. Man måste vara funtad på ett alldeles

särskilt sätt för att kunna överleva.

En som är funtad på ett alldeles speciellt sätt är svensken Fred Forslund från Kotzebe, eskimåbyarnas eskimåby på en udde vid ishavskusten. Han har ett ansikte, som är mejslat med arktiska redskap – ögonbrynen växer som buskbomshäckar över ögonen och ansiktsvinklarna är skarpa och vindbit-

na som stugknutar. Hans hår är fortfarande lingult som en skolpojkes – men så är han bara ett par och sextio år och alltså rena nybörjaren bland alla dem som kommit upp i årens vördnadsvärda tungviktsklass.

Oktober 1933.

Kotzebe är en kul by. Den verkar utslängd på måfå över tundran – tomfat och ruckel samsas om utrymmet med burgna handels-hus. Hit reser eskimåerna för att vältra sig i civilisation och stirra på turister. Västra Alaskas största flygfält ligger och skaver mot byn och DC-3:orna från Fairbanks stryker formligen isen av vingarna mot eskimåernas skinnhuvor, när de skall landa.

Fred Forslund bor i en liten hemtrevlig kåk helt nära flygfältet. Egentligen skulle han svära över sina bullrande grannar, post-flygarna, för det är de, som har tagit brödet ur munnen på honom. För omkring trettio år sedan var det Fred Forslund, som var ishavskustens enda fasta förbindelse med yttervärlden. Hans postsläde var efterlängtat, hans varma handslag och kvicka repliker blev de enda vitamininjektionerna som man fick sig till livs under den långa, mörka årstiden.

Nittio svenska mil var brevbarstraden från Nome via Kotzebe och upp till Alaskas nordligaste by, Point Barrow. Antagligen är det de stormigaste nittio milen i världen. Fred Forslund åtog sig efter någon tvekan jobbet som postförare. Fyra gånger varje vinter skulle han köra den sträckan fram och tillbaka. Han visste nog inte riktigt från början, vad han gav sig in på. Och vem skulle veta – det var en trad, som ingen annan frivilligt prövat på tidigare.

Han hade tio hundar i sitt spann – tio sega och tillgivna huskies med humör som ett paket dynamit. Första färden gjorde han i maj. Han valde med avsikt den väderstablaste månaden där uppe för att inte bli avskräckt en gång för alla. Han hade tur – solen sken dag och natt och det blåste aldrig värre än att han hela tiden kunde gå upprätt bredvid sin fullastade släde. Sexton dygn tog den resan – säkert hade den gått ännu fortare, om han inte hade mött packis och måst göra ett par långa omvägar för att komma fram.

Återfärden från Point Barrow gick ett dygn snabbare. Nu var släden lättare och medvinden fick han som en extra skjuts i ryggen. Han fann, att han trivdes med det nya jobbet och skrev kontrakt med amerikanska postverket. I november, när vintern stabiliserat sig, gjorde han så resa nummer två.

Nu blev det hårdare bud. Det var mörkt nästan dygnet om och stormarna låg på lur bakom varje molntapp. Kylan bet med femtiogradersgaddar och snödreven piskade det ensamma hundspannet med sylvassa isnålar. Snödrivorna var femton meter höga och flera eskimåbyar var totalt försvunna i snön.

"När jag kom till byn Point Hope", berättar han med ett bullrande skratt, "syntes inte ett skvatt av byn. Den var försvunnen under snön och jag visste inte ens, om jag var på rätt plats, för snödreven suddade ut alla landmärken. Men jag litade på hundarna och lät dem hållas. Deras nosar är bättre än aldrig så många kompasser.

Och jag hade inte litat förgäves. Plötsligt

stannade ledarhunden, satte nosen i vädret och vädrade. Sedan ändrade han kurs i nitio graders vinkel och satte iväg, så att jag hade all möda att hänga med. Efter ett par minuter slank han ner i ett hål i snön och innan jag ens hann blinka var både spannet och jag nere i ett eskimåkök, så att ungarna flög som bomullstussar över golvet. Sedan visade det sig, att det var i själva posthuset jag hamnat. Träffsäkrare kan ingen ledarhund hitta.”

Alaska 17/4 1927.

Den verkliga stormen mötte han ett par dagar senare.

Den kom som en kompakt, vit mur utifrån isvidderna och bara sköljde fram. I sista sekunden hann han i lä om en isvall och spände ifrån hundarna för att de själva skulle få välja en lämplig plats att gräva ner sig på. Men stormen var dem för snabb och innan de hunnit krafsa många tag, fladdrade de iväg som torra löv över isen. Fred Forslund själv hann precis driva in en isbill och hålla sig fast i den. Det var med något blandade känslor han såg sina hundar försvinna i mörkret och snöyran. Några sekunder efteråt gled den tungt lastade släden samma

väg. Orkanen bara vrålade – ett hänskratt, vars rot tycktes sitta i själva Nordpolen.

”Och där låg jag”, berättar den gamle ishavsbrevbäraren, ”där låg jag och försökte gräva mig in så långt jag kunde i isvallen, medan isbitar stora som kanonkulor flög genom luften och kolliderade med öronbedövande brak. I två hela dygn varade stormen. Sedan dog den ut som genom ett trollslag och det blev kusligt tyst ute på isvidden.

Jag var stel som en gammal gårdsgård i benen och det tog en hel timme, innan jag kunde resa mig upp. Av släden och hundarna syntes förstas inte ett spår och jag väntade mig inte att finna dem heller. Jag hade ungefär tjugo svenska mil till närmaste hus, så jag stoppade ett gammalt stycke torrfisk i munnen och knallade iväg på mina snöskor.

När jag hade gått ungefär en halvmil, får jag höra ett långdraget tjut bakom mig. Vargar, tänkte jag förstas och förbannade min obetänksamhet att ha lagt bössan på släden. Men sanna mina ord var det inte hundarna – varenda en i spannet, mörbultade och blodiga visserligen men med sitt eviga humör i behåll. De höll på att ta ner mig

med sina glädjeskutt och sedan vände vi tillbaka och letade rätt på släden, som visserligen var täckt med två meter snö, men som hundarna i alla fall lyckades nosa upp.

Fred Forslunds fru har tassat in med kaffe under historiens gång. Hon är eskimåiska och skrattar dag och natt, enligt vad hennes make påstår.

”Eskimåerna är aldrig ledsna”, säger han. ”Ibland går det en på nerverna med allt flinandet. Inte ens ett kok stryk kan få ner mungiporna från öronen på dem. Det är förunderligt ...”

”Hur gick det till, när du träffade henne?”

”Ja, hur går det till, när man träffar sin brud”, säger Fred och plöjer upp ett brett leende i sitt garvade ansikte. ”Det var under en posttur det också. Det var ett skinnbylte, som stod ute på isen och ville ha lift. Hon hade skjutit en isbjörn och hade tre mil hem med fångsten. Jag tog upp båda två – vilken som var vilken, var svårt att klara ut, för skinn var det alltihop. När jag sedan skulle hjälpa till och flå pälsen av björnen, tog jag förstas fel och så var det inte mer med det. Det var bara att ta hem bytet och så småningom lunka till en präst och få lite ordning på förbindelsen.”

Men frun blev inte den enda isbjörnen i Freds liv. Han mötte en annan en gång – en betydligt farligare, som låg och gnagde på en säl ute på isen några mil från Point Barrow. Fred höll på att köra över den med sitt hundspann, för det var dimma och motvind och hundarna vädrade den inte. Det blev en kollision vars make aldrig skådats i Ishavet. Hundarna kastade sig utan en sekunds tvekan över björnen och snart var alltsammans en enda röra av släddelar, björnar, hundar och Fred Forslund. Han hade inte en chans att använda bössan, för överallt var det hundar i vägen. Istället drog han sin kniv och stötte in den till skaftet i en punkt på björnkroppen, där det tillfälligtvis var ledigt. Det råkade vara mitt i hjärtat och på det sättet klarade han alla hundar utom två från att bli ihjälkramade.

Men postsäckarna var nerstänkta av is-

björnsblod och flera av breven såg ut som röda julkort, när de lämnades fram.

En gång räddade Fred Forslund hela Kotzebue från en hotande olycka.

Vid jultiden år 1926 bröt det ut en svår difteriepidemi bland eskimåerna i byn. Sjukdomen betydde döden för de flesta, om man inte kunde få fram vaccin i tid. Närmaste vaccin fanns i Nome och Fred Forslund, som just återvänt från Point Barrow, kastade sig på släden igen och körde i rasande fart söderut. Hela Sewardhalvön var täckt med en tjock iskorpa och bitvis blåste han fram över vidderna med stormen i ryggen och hundarna som passagerare på släden.

I Nome fick han sitt vaccin, slängde i sig en kopp kaffe och vände tillbaka samma väg som han kommit. Nu hade han stormen emot sig – hundarna halkade på iskorpan och deras tassar blev blodiga. I en liten by bytte han hundar och fortsatte. Då hade han själv inte fått en blund i ögonen på sex dygn.

”Ibland nickade jag till, medan jag sprang bakefter släden”, berättar han. ”Flera gånger stöp jag på näsan, så blodet

Men allt det där är längesen nu. Flyget har övertagit Freds brevbärarsyssla och de sträckor, som förut räknades i veckor, tar nu timmar. Och själv är den gamle svensken från Avesta glad över den utvecklingen. Ödsligheten är stor nog ändå här vid stranden till världens kallaste och ogästvänligaste hav.

SLÄDHUNDS- UTRUSTNING

SLÄDKAPELL

Packa din utrustning i ett slädkapell så slipper du snö och is och surring av lasten. Tilverkas exakt för din släde! **Från 600:--**

SLÄDVÄSKOR

Praktisk för dagturer och förvaring av småsaker i två utföranden, en med lite styvare sidor. **250:--, 350:--**

NOMESELAR

I storlekar för att tillgodose alla hundtyper. Cellgummifodrade med nylontyg. Snö fastnar ej! **110:--**

Även halsband och klövjeväschor och flätat polyetenrep för draglinor.

Hör av dig och fundera lite!

Hälsningar Ove

SUNDPRO DUVED

Telefon 0647 - 204 48

sprang fram som en geysir ur truten på mig. Men jag var vid det laget precis som en maskin – jag kände ingenting, bara sprang och sprang och styrde släden så gott det gick.”

De sista milen fram till Kotzebue – medan han hela tiden såg ljusen från byn – var de värsta på hela sträckan. Isen hade tornat upp sig som riddarborgar – ibland fick han lyfta de dödströtta hundarna över de värsta hindren – ibland fastnade släden mellan isblocken och måste huggas loss. Men det allra värsta återstod ännu.

Det var framme vid själva stranden. En bred råk hade sprungit upp i stormen och det fanns ingen chans att komma runt den. Det var mitt i natten och alla i byn låg och sov. Fred hade inget val. Han hoppade i. Simmade femtio meter i ett vatten, som kom direkt från Nordpolen. Sedan tog han en båt, rodde tillbaka och hämtade hundspannet. Isig från topp till tå och så stel i sina frusna kläder att han knappt kunde röra sig, staplade han fram till den provisoriska sjukstugan. Vaccinet kom i tid – de flesta sjuka kunde räddas till livet och Fred Forslund var dagens hjälte.

Bild 1

Ovan: bild 2 och nedan: bild 3

Bild 1: Aina fra Vikerkollen.

Bild 2: Slädhundens Frej med moder Svea av Vargevass (närmast kameran) i led på ett träningspass.

Bild 3: Träningspass team slädhunden. Aina och Edda fra Vikerkollen i led. Nymånens Lihti och Svea av Vargevass i Swing. Slädhundens Frej och Sylar av Vargevass i wheel.

[Foto: Uffe Åkerman]

Bilderna från vintern 2018 i Grövelsjön.

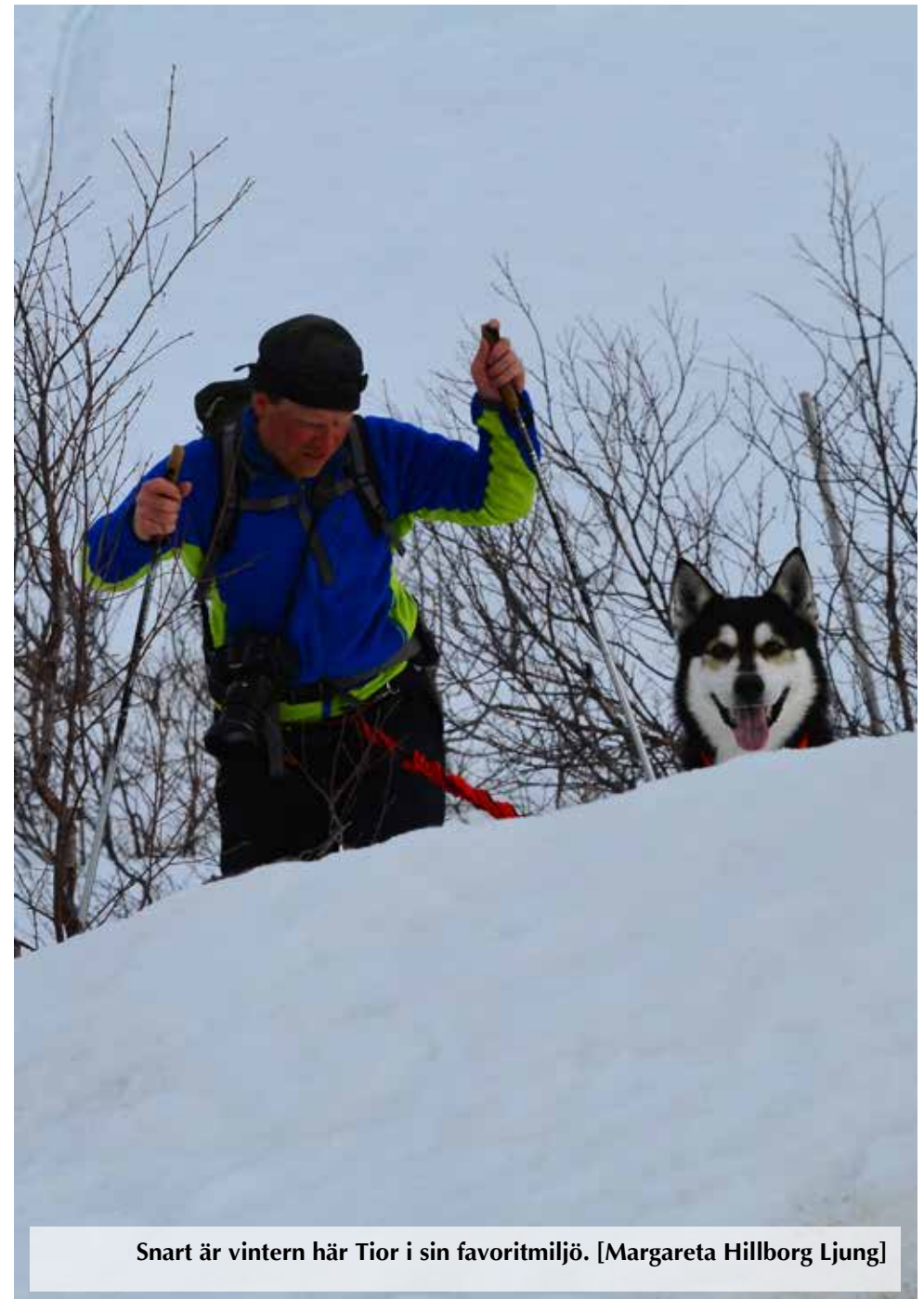
Bild 6 vår dotter Alice 9 år, Ylanjärvis Iitsho & Isa

Bild 3 julaftonstur, ylanjärvis Iitsho & Isa

Bild 5 tidig vintertur med Grövelsjön i bakgrunden, ylanjärvis Iitsho & Isa

Bild 4 påsktur Alice och Ylanjärvis Gynet njuter av utsikten

[Foto: Johnny Sjöfjäll]

Snart är vintern här Tior i sin favoritmiljö. [Margareta Hillborg Ljung]

Följande berättelse är skriven av John Tanner och skildrar en verklig milstolpe i Siberian Huskyns historia. Översättningen är gjord av Inger Hjelm.

Fox Maule-Ramsay och Siberian Huskyn i All Alaska Sweepstakes Race

Någon gång tidigt på 1880-talet föddes en pojke på Dalhousies slott nära Edinburgh. Hans föräldrar, baron John William Maule-Ramsay och lady Louisa Bennet, döpte honom till Charles Fox Maule-Ramsay.

År 1908 när han var i 25-årsåldern fick han följa med överste Lionel Stuart Waterly till Nome i Alaska. Där blev Ramsay engagerad i gruvbranschen. Bland Nomeborna blev Ramsay snart någon man skämtade om. Hans sätt och vanor var annorlunda än man var van vid. Dessutom stammade han en aning.

När vintern kom skaffade Ramsay sig ett spann hundar och han blev snart en entusiastisk, om än inte fullfjädrad, förare. Några av de skojfriska Nomeborna fick nu idén till ett idealiskt practical joke. Man lurade Ramsay att ställa upp i det 656 km långa All Alaska Sweepstakes Race genom att inbilla honom att han hade chans att vinna. Ramsay började genast träna sina tio malamuter och väntade med spänning på den stora tävlingen.

Den första april 1909 stod de flinande Nomeborna och väntade på att få se honom ge sig iväg. Ett oväder man inte sett maken till på flera år härjade, men tävlingen skulle enligt reglerna köras ändå.

I snöryan blev Ramsays hundar snart ohanterliga och sprang runt i cirklar. När huvudlinan plötsligt gick av satte hundarna av tillbaka mot Nome till värmen och tryggheten i kenneln. Ramsay fick själv dra släden de 3 kilometerna tillbaka till Nome. Där fann han sina hundar i färd med att underhålla roade åskådare.

Fast besluten att ändå genomföra loppet gjorde han ett försök till, men allt eftersom loppet fortskred visade rapporterna att Ramsay var långt efter de andra. Lustigkurrarna i Nome satte nu upp notiser över hela stan där det meddelades att den unge skotten ideligen stannade för att dricka te och äta kakor vid de olika rastplatserna längs spåret.

När segraren Scotty Allen återvände till Nome innan Ramsay ens nått Candle (halva sträckan) gav han upp och kom inte tillbaka till Nome på flera veckor utan stannade vid Buckland River och jagade caribou. När han slutligen återvände hälsades han av retlystna grannar. Utåt låtsades han om ingenting och bemötte dem godmodigt men inombords föresatte han sig att inte bli sist nästa gång.

I juni 1909 hyrde Ramsay en skonare och seglade mot den sibiriska kusten. Han hade hört talas om prestationer gjorda av sibiriska hundar, och han hade själv blivit imponerad av det Siberian-spann som en man vid namn Goosak hade kommit på tredje plats med i 1909 års All Alaska Sweepstakes. I byn Markovo köpte Ramsay ett antal hundar. Hur många han egentligen köpte finns det olika uppgifter om. Från 37, vilket är ett trovärdigt antal, upp till så många som 140 stycken.

När Ramsay kom tillbaka till Nome med sina hundar retade man honom ännu mer, men han struntade i kritiken. I stället sökte han hjälp av två män, en finländare vid namn John Johnson och en svensk som hette Charles Johnson. Dessa två skulle tillsammans med Ramsay träna de sibiriska hundarna för 1910 års All Alaska Sweepstakes Race. Man beslöt dela upp hundarna på tre spann med tolv till femton hundar i varje spann.

Tävlingsträckan för All Alaska Sweepstakes var totalt 656 km och man körde sträckan Nome-Candle tur och retur. Tävlingsspåret följde en telefonlinje så publiken i Nome och efter banan kunde genom täta telefonrapporter följa hur tävlingen utvecklades.

Vid kontrollstationerna noterades noggrant och rapporterades per telefon när de olika förarna anlände och för vidare.

I reglerna ingick att förarna skulle återvända till målet med alla hundar man startat ut med och vid vändpunkten i Candle och målet i Nome kontrollerades att spannen innehöll alla och samma hundar som vid starten.

Intresset för vadhållning var stort i guldgrävarstaden Nome. Spelet pågick dag och natt ända fram till första spanngick i mål. Oddsen förändrades efter rapporterna från banan. Spelarna var i gång dygnet runt och kunde efter tävlingarna vara mera slutkörda än förarna av tävlingsspannen.

I Nome var det feststämning. Skolorna stängdes och en årligt återkommande fyradagars helg uppstod i samband med tävlingsdagarna.

Den 1 april 1910 klockan 11.00 avfyra- des ett pistolskott ner i snön och Fox Ramsay startade ut från Nome, liksom året före åtföljd av skratt och spefulla kommentarer. Av de blivande huvudkonkurrenterna hade John Johnson startat klockan 10.00 och Scotty Allen 10.20.

Ramsay avverkade de första 82 kilometrarna till Topkok på 4 timmar och 15 minuter och vadhållarna i Nome antog att spannet i en så hög fart skulle komma att klappa ihop innan det nått fram till Council 137 km från start.

Från värdshuset i Timber kom en rapport att Ramsays ledarhund Kreelsow

fraktades på släden. Kreelsow hade varit i slagsmål med en spannkamrat flera dagar tidigare och hade som minne av detta ett skadat ben.

Nu höjdes oddset mot Ramsay men vid midnatt ledde John Johnson och Ramsay – båda körde i ett ursinnigt tempo fast beslutna att vinna. Natten fortskred och flera av förarna stannade och vilade men Ramsay och John Johnson forcerade vidare.

Vid Telephone, drygt 200 km från Nome, stannade Ramsay en halvtimme och såg till hundarna. Han hade då varit i gång 17 timmar utan avbrott och tillryggalagt över en fjärdedel av tävlingssträckan. När han efter pausen startade igen var det som god tvåa efter John Johnson.

Några kilometer från vändpunkten i Candle hade Ramsay ordnat med ett proviantförråd, som sköttes av en medhjälpare. När Ramsay kom dit bestämde han sig för att inte stanna utan i stället köra direkt till Candle och på så sätt vinna en del vad, som han ingått om placeringarna efter halva loppet.

När han körde förbi medhjälparen försökte han genom att vinka och peka visa att han först skulle åka till Candle och i stället stanna och vila på tillbakavägen.

Men medhjälparen missuppfattade situationen och trodde att Ramsay ville att han skulle åka till Candle och möta honom där, så han lämnade lägret och skyndade en annan väg mot Candle, men när han kom fram dit hade Ramsay redan hunnit vända och gett sig av tillbaka mot Nome. När Ramsay kom till lägret fanns det alltså varken mat eller någon som kunde hjälpa honom ta hand om hundarna. Trött och nedslagen fortsatte han den ansträngande färden mot nästa läger, som hette First Chance 56 km bort.

Framkommen dit sovfg han i tre och en halv timme. När han vaknade fick han reda på att Scotty Allen snabbt närmade sig och Ramsay satte genast i väg igen.

Från Council, som låg 137 km från

mål, var spåret löst och Ramsay räknade med att det skulle gynna hans lättare hundar jämfört med Allens något tyngre. Ramsay kände att det här var ett idealiskt ställe att låta hundarna gå för fullt. Men skulle de sedan orka fram till mål? Han hade hört att John Johnsons hundar verkade slutkörda. Om han själv misslyckades fanns risken att Allen skulle slå dem båda. För att gardera sig höll Ramsay motvilligt igen sitt spann.

Över isen på Kuceblok River började Allen återigen närma sig Ramsay och passerade honom flera kilometer före Solomon. När Ramsay på loppets tredje dag klockan 09.50 anlände till Solomon, 58 km från mål, hade han Scotty långt före sig och denne närmade sig John Johnson.

Klockan 11.16 sköts ett signalskott vid Fort Davis, 7 km från Nome. Skottet var en signal, att första spannet närmade sig.

Klockan 12.14 passerade John "Iron Man" Johnson mållinjen med sina siberians, säkrande första plats med en tid som sedan aldrig har överträffats. Tävligen kördes så sent som 1983 med stora prispengar och konkurrenskraftiga spann, men ingen nådde ner till Johnsons rekordtid från 1910.

Scotty Allen var näste man över mållinjen. Nomeborna ansträngde sig nu för att se när Ramsay skulle dyka upp, skulle han hinna fram för att klara andra platsen?

Klockan 15.09 med 24 minuter till godo körde Fox Ramsay över mållinjen med sitt siberianspann.

När Ramsay körde in mot mål möttes han av ett större jubel än både John Johnson och Scotty Allen.

Loppet visade sig bli lönsamt för Ramsay. Lokala bookmakers räknade snabbt ut att han vunnit 250.000 dollar av dem.

Kort efteråt lämnade Ramsay Nome för att investera i ett gruvprojekt i Kina. Han gav sina hundar till John och Charles Johnson. John Johnson visade senare upp sitt spann som "30.000 dollars-span-

net" på San Fransisco-utställningen 1915.

I juli 1914 återvände Ramsay till Nome. Han stannade till den 4 augusti, då nyheten att Storbritannien var i krig med Tyskland nådde Nome. Ramsay reste då genast hem för att delta i kriget. När första världskriget var slut återvände han till Skottland och gifte sig 1919 med Lady Aline Ramsay. Han avled i Skottland 1926.

Ramsays tilltro till de sibiriska hundarna kom att bekräftas genom att hans egna och andras siberians satte ett överträffat rekord med fem första-, tre

andra- och fyra tredjeplaceringar under de nio år de deltog i All Alaska Sweepstakes fram till 1917.

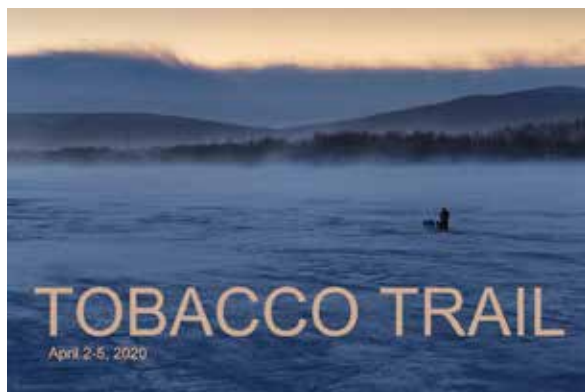
Resultat av 1910 års All Alaska Sweepstakes Race

- 1) John Johnson, total tid 74.14.37, genomsnittsfart 8,85 km/h, tid exkl. vila 60.04.37, genomsnittsfart 10,93 km/h
- 2) Fox Ramsay, total tid 76.09.22, 8,64 km/h, tid exkl. vila 60.33.22, 10,84 km/h
- 3) Scotty Allen, total tid 76.33
- 4) Charles Johnson

Bixie och Ritza. Bixie är Ritzas bästa kompis i gänget [Foto: Linda Almquist]

Inbjudan till Tobacco Trail 2-5 april

Tobacco Trail är meriterande för siberian husky i lång- och medeldistans.

Meriteringsdomare: Magnus Eklund Engvall, magnus@wildtribes.se

Tobacco Trail kördes första gången 2012 då i Kiruna Slädhundsklubbs regi. 2016 bildade arrangörsguppen en egen klubb, Torneälvens Slädhundsklubb, vars syfte är att verka för lång- och medeldistans med slädhundar. 2020 gör vi delvis ett nytt upplägg och har start och mål i Lannavaara. En blomstrande by där vi tidigare haft checkpoint, som blivit mycket uppskattad. Vi kan erbjuda start och mål, samt boende på samma ställe. Spåret följer en kommunal skoterled. För långdistans gäller två checkpoint, en naturcheckpoint, Makkaravaara och en vid Paksuniemi, nära Jukkasjärvi. För medeldistans blir det Makkaravaara med obligatorisk vila och sedan samma väg tillbaka.

Tobaksleden är en gammal transportled från Jukkasjärvi till Ryssland, därav namnet.

Spåret går i en vänlig lågfjällsterräng med bra spår och vacker natur.

Vi gläder oss åt att Tobacco Trail 2020 är meriterande för siberian husky och hälsar alla spanns välkomna.

Mer info www.tobaccotrail.se Just nu är hemsidan på engelska, men översätts inom kort.

Meritering

Tobacco Trail kommer att vara en meriterande tävling för siberian husky i Dragprov DP 20+ (150 km) och PD 250+ (300 km)

Vi vill därför göra dig uppmärksam på följande:

- Åldersgräns för meritering DP 20+ är lägst 18 månader och för DP 250+ lägst 24 månader
- Ifylld och underskriven meriteringsblankett lämnas till arrangören före start.
- Stamtavla i original ska uppvisas för samtliga hundar
- För utlandsregistrerade hundar ska kopia av stamtavlorna bifogas meriteringsblanketten. Kopia på stamtavlorna kan mailas i förväg till sekreterare. sh@sphk.se
- Om en utländsk hund delägs av en person boende i Sverige, måste hunden vara omregistrerad i SKK före anmälningstidens utgång.
- För att tävlingen ska vara meriterande måste det vara minst tre startande siberian husky-spann i varje klass och i DP 20+ måste minst tre spanngå i mål.
- Om det är färre än tre startande på DP 250+ i 8- eller 12-spannsklassen kan klasserna komma att slås ihop ur meriteringssynpunkt.

Salo

Salo är en ung hane på 1 år och 2 månader. En stor och ståtlig herre för sin unga ålder.

Matte ser fram emot att få spendera mycket rolig tid i skidspåret tillsammans. Vi har börjat dragträna och Salo springer på med bravur.

Salo har BIS-valp från midnattssolsutställningen i Gällivare 2019 och vi ser fram emot i framtiden ha kul på utställning och tävling.

Hund: Nordic Paws Salo

Uppf: Kennel Nordic Paws Ägare: Olivia Johansson

Hundspannstur hos CAMAS. [Foto: Camilla Eklund Engvall]

Om tidningen är obeställbar eller om adressaten begärt eftersändning på grund av definitiv avflyttning, vill vi ha tillbaka tidningen med uppgift om den nya adressen. Till:

POLARHUNDEN
Sara Mårtensson
Kronrikesvägen 66 A
831 46 Östersund

Här ute krävs bra tält – välj Hilleberg.

KERON

Mycket starkt, rymligt och mångsidigt
fyrasäsongerstålt i vår **BLACK LABEL**-serie.
Perfekt för vilket äventyr som helst – året
runt. Finns som 3- och 4-personerstålt.

Fjellkullorna Ida och Mimmi

Läs mer och beställ en gratis katalog på
HILLEBERG.COM eller ring 063 57 15 50

Följ oss på facebook.com/HillebergTheTentmaker

HILLEBERG
THE TENTMAKER